

ಚಂದ್ರಮಾಮಿ

ಮಕ್ಕಳ ಕಥೆಯ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆ

1st DEC '82

6

ಬಹುಮಾನ
ಪಡೆದ ಶಿಶುಗಳು

ಕಲಿತರು

ಕಲಿಸಿದವರು:
ಜಿ. ಎಚ್. ದೇಶಪಾಂಡೆ, ಧಾರವಾಡ

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ

ಕಿ ನಿ ಮಾ

ಸಿ ನಿ ಮಾ ಮಾ ಸ ಪ ತ್ರಿ ಕೆ

ಮೊದಲನೆ ಸಂಚಿಕೆ 1953 ನೇ ಜನವರಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಡುತ್ತದೆ!

ಬಿಡಿಸಂಚಿಕೆ
0 - 8 - 0

ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ
ರೂ. 6 - 0 - 0

ಪಾಠಕರ ಲೇಖನಗಳು, ಸಂದೇಹ - ಸಮಾಧಾನಗಳು, ಚಿತ್ರವಾರ್ತೆಗಳು, ಸ್ಟೆಚ್‌ಗಳು, ಸಿನಿಮಾ ಕಥೆಗಳು ಇನ್ನೂ ವಿವಿಧ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಿಂದ, ಮುದ್ದಾದ ಮುದ್ರಣದಿಂದ, ಅಂದವಾದ ಫೋಟೋಗಳಿಂದ ಸರ್ವಾಂಗ ಸುಂದರವಾಗಿ, ಸಿನಿಮಾ ಪಾಠಕಲೋಕವನ್ನು ರಂಜನೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತಿಗಳಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ವಿಜೃಂಭರನ್ನು ಕೇಳಿರಿ !

— : ವಿ ವ ರ ಗ ಳ ಗೆ : —

ಚಂದಮಾಮ ಪಬ್ಲಿ ಕೇಷನ್ಸ್

ವಡಪಳನಿ :: ಮದರಾಸು - 26.

ಸೂಚನೆ

ಬರುವ ತಿಂಗಳ “ಚಂದಮಾಮ” ಸಂಚಿಕೆಗಳನ್ನು ಈ ತಿಂಗಳ ಕಡೇ ವಾರದಲ್ಲಿ ಪೋಸ್ಟ್ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಸಂಚಿಕೆಗಳು ತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಸೇರದಿದ್ದರೆ, ನಿಮ್ಮೂರ ಪೋಸ್ಟಾಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ನೀವು ಕಂಪ್ಲೇಂಟ್ ಕೊಟ್ಟು, ಆ ಸಂಗತಿ ನಮಗೂ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿ ಕೋರಲಾಗಿದೆ.

ಚಂದಮಾಮ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್ಸ್,

ನಡವಳಿನಿ, :: ಮದ್ರಾಸ್ — 26

ಅರು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಚಂದಮಾಮ

★

ತೆಲುಗು-ಚಂದಮಾಮ, ಕನ್ನಡ-ಚಂದಮಾಮ, ಹಿಂದೀ-ಚಂದಮಾಮ, ತಮಿಳು-ಅಂಬುಲಿನಾಮ, ಮಲೆಯಾಳ-ಅಂಬಿಳಿ ಅಮ್ಮಾವನ್, ಮರಾಠಿ-ಚಾಂದೋಬಾ,

ಪ್ರತಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೂ

ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ 4—8—0

ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ 8—0—0

*

ಬಿಡಿ ಸಂಚಿಕೆ

0—6—0

ಚಂದಮಾಮ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್ಸ್,

ನಡವಳಿನಿ, :: ಮದ್ರಾಸ್-26

ಪಿಕ್‌ನಿಕ್‌ಗಳಿಗೆ
ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಂಡೋಗಿ

MORTON'S

ಪ್ರಖ್ಯಾತಿಸಿಟ್ಟ ಮಿಠಾಯಿಗಳು
ಕ್ರಿಮ್‌ ಟಾಫಿ ಮತ್ತು ತಾಜಾ ಹಣ್ಣು
ಕೂಡಿರುವ ಮಿಠಾಯಿಗಳಿಗೆ ಕೇಳಿ
ಸಿ.ಅಂಡ್‌ ಇ.ಮಾರ್ಟನ್‌ (ಇಂಡಿಯಾ) ಲಿ.

ಡೋಂಗರೇ ಬಾಲಾಮೃತ

*

ಇದು ಸೊರಗಿ ಕಡ್ಡಿಯಂತಾದ ಚಿಕ್ಕ
ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನೂ ಪುಷ್ಟಿ
ಯನ್ನೂ ಬಲವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತದೆ.
ಇದರ ಸೇವನೆಯಿಂದ ಮಕ್ಕಳ
ಹಲ್ಲುಗಳು ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಹೊರ
ಬೀಳಲು ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ.

Real Gold Sheet Covered RAJA
10 YEARS GUARANTEED

RAJA GOLD COVERING COMPANY MASULIPATAM

ರೌಂಡು, ಬಾದಾಮಿ, ಕಾಫಿ, ಚಂದ್ರಹಾರ
ಗಳು, 24" ಒಂದೆಳೆಗೆ ರೂ. 11/- ಕರಿಮಣಿ
ಚೈನು 18" 1ಕ್ಕೆ ರೂ. 5/-, 800 ಡಿಜೈನು
ಗಳೆ ಕ್ಯಾಟಲಾಗು ಉಚಿತ. ಪೋಸ್ಟೇಜು 1/-

ರಾಜಾ ಗೋಲ್ಡ್ ಕವರಿಂಗ್ ಕಂಪೆನಿ (ರಿಜ.)
ರಾಜಾ ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ಸ್; ಮಚಲಿಹಟ್ಟಣ.

ಗ್ರೈಪ್ ಸಿರಪ್ - ಐ. ಟಿ. ಎಲ್.

ನಿಮ್ಮ ಮುದ್ದು ಕಂದನ ಅಜೀರ್ಣ ವ್ಯಾಧಿಗಳನ್ನು
ತಡೆದು ಆರೋಗ್ಯ ಕಾಪಾಡುವ ಅಮೃತವಾಸ.

ತಯಾರಕರು :

ದಿ ಮೈಸೂರು ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಅಂಡ್
ಟೆಕ್ನಿಂಗ್ ಲ್ಯಾಬೋರಟರಿ, ಲಿ.,

ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ - ಬೆಂಗಳೂರು - ೨

ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಮುಖ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಲ್ಲೂ
ದೊರೆಯುತ್ತದೆ

ವ್ಯಾಪಾರದ ಗುರುತು

ಗ್ರೈಪ್ ಸಿರಪ್

ನಂಬಿಕೆಗೆ ಅರ್ಹತೆ !

ಆತ್ಮುತ್ತಮ ಟಾಯಿಲೆಟ್ ಸಾಬೂನಿನಲ್ಲಿ

ನೀವು ಏನೇನು ಗುಣಗಳನ್ನು

ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವಿರೋ ಅವೆಲ್ಲಾ

ಮೈಸೂರು ಸ್ಯಾಂಡಲ್ ಸೋಪಿನಲ್ಲಿ

ಇರುವುವು ಎಂದು ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇವೆ.

ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ದೊರಕುವುದು.

ಗವರ್ನಮೆಂಟ್ ಸೋಪ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ, ಬೆಂಗಳೂರು.

ಕನ್ನಡ ರಿಕಾರ್ಡುಗಳು

ಪೂರ್ಣ ಮಹಾಭಾರತ 18 ಭಾಗಗಳು 44 ರಿಕಾರ್ಡುಗಳು ಪೂರ್ಣ ಸೆಟ್ಟು ಸ್ಟೀಲ್ ಬಾಕ್ಸು ಬೀಗ ಬೀಗದಕ್ಕೆ ಸಹಿತ ರೂ. 130/- ಫೈಡಲಿ ವರಿ ಬಾಕ್ಸು ಬೇಡವಾದಲ್ಲಿ ರೂ. 7-8-0 ಕಮ್ಮಿ, ಅಂದರೆ 44 ರಿಕಾರ್ಡುಗಳು ಕೇವಲ ರೂ. 122-8-0. ಚಿಲ್ಲರೆ ತೆಗೆದರೆ ಒಂದು ರಿಕಾರ್ಡು ರೂ. 3/-

ಜನಾಬಿಗೆ 0-4-0 ಸ್ಟ್ಯಾಂಪು ಕಳಿಸಿ.

ರೂ. 60/- ಲಾಗಾಯಿತು 650/- ವರೆಗೆ ಗ್ರಾಮಾಫೋನ್‌ಗಳು, 2-8-0 ಲಾಗಾಯಿತು ಸ್ಟ್ರಿಂಗ್‌ಗಳು, 3-0-0 ಲಾಗಾಯಿತು ಸೌಂಡ್ ಬಾಕ್ಸು ಗಳು, 0-8-0 ಲಾಗಾಯಿತು 200 ಗ್ರಾಮಾಫೋನ್ ಸೂಜಿಗಳು, ಯಾವ ಗ್ರಾಮಾಫೋನ್ ಸಾಮಾನುಗಳು ಬೇಕಾದರೂ ರಿಡಿ ಸ್ಟಾಕು ಇರುತ್ತೆ.

ಸೀತಾಫೋನ್ ಕಂಪೆನಿ, ಬೆಂಗಳೂರು-2.

ಮನ್ನಣೆಗೂ ನಂಬುಗೆಗೂ ಹೆಸರಾದುವು!

ಅರುಣಾ ದುಸ್ತುಗಳು

‘ಬಿನ್ನೀ’ ಬಟ್ಟೆಗಳಿಂದ

ಕಯಾರಿಸಲ್ಪಟ್ಟವು

ವಿಜ್ಞಾನ ವಿವರಗಳಿಗೆ:

ಅರುಣಾಡ್ರೆಸ್ ಮಾನ್ಯ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಂಗ್ ಕಂಪೆನಿ

K 81, ಚಿಕ್ಕಪೇಟೆ, ಬೆಂಗಳೂರು-2

ಮಧುರ ಮಂದಹಾಸಗಳು

ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದ

ಲಾಜೆನ್ನುಗಳು, ಪೆಪರಮೆಂಟುಗಳು,

ಟಾಫೀಗಳು, ಚಾಕಲೇಟುಗಳು

M. A. P. INDUSTRIES

TONDIARPET : MADRAS - 21

ಚಂದಮಾಮ

ಮಕ್ಕಳ ಕಥೆಯ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆ

ಸಂಪುಟ ೯]

ಡಿಸೆಂಬರ್ ೧೯೫೭

[ಸಂಚಿಕೆ ೭

ಕೆಳದ ಸಂಚಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ 'ಅಪೂರ್ವ ಸ್ತಂಭ' ಮುಗಿದು ಹೋಯಿತು. ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಿಂದ 'ರತ್ನ ಕಿರೀಟ' ವೆಂಬ ಸುಂದರ ಕಥಾ ವಾಹಿನಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದೆ. ಇದು ಅಡಿಗಡೆಗೂ, ಅದ್ಭುತ ಘಟನೆಗಳಿಂದ ಹರಿಯುತ್ತ, ಕೌತುಕವಾಗಿಯೂ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿಯೂ ಇರುವುದನ್ನು ನೀವೇ ನೋಡುವಿರಿ. ಹೊಸ ವರ್ಷದ 'ಚಂದಮಾಮ' ನನ್ನು ಹೊಸ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಇದುವರೆಗೆ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಪ್ರೀತಿಯವು ಯಾವುವು? ಬೇಡದ್ದು ಯಾವುವು? ಹೊಸತಾಗಿ ಬೇಕಾದ್ದು ಯಾವುವು? ಎಂಬುದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ ನೀವೇ ಈ ಕೆಳಗಿನ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಬರೆಯಿರಿ.

ಕನ್ನಡಣ್ಣ,

ಚಂದಮಾಮಾ ಅಫೀಸು, ಮದರಾಸು-26.

ಹಳ್ಳಿಯ ಶಾಲೆಯ ಮಾಸ್ತರರೊಂದಿನ
ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರೊಂದಿಗೆ
“ಮುಖ್ಯ ಮಕ್ಕಳೇ, ಮುಖ್ಯವಾದೊಂದು
ಮಾತು ಹೇಳುವೆನು ಮನಸುಕೊಡಿ :—

ಈ ಶಾಲೆಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ
ಇನವೈವರು ಬರುತ್ತಾರೆ,
ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪರೀಕ್ಷೆಮಾಡಲು
ಹಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಕೇಳುತ್ತಾರೆ

ಆಗ ನೀವು ಏನೊಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು
ಹೋಲಿಸಿ ನೆನಪಿರುತ್ತೀರಿ ;
ಉದಾಹರಣೆಗೆ ‘ ಭೂಮಿಯು ಹೇಗಿದೆ ?’
ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆಂದೇ ನೆನಪಿ,

ಆಗ ನೀವೇನು ಹೇಳುವಿರೊಂದರೆ,—
ನೋಡಿರಿ ನನ್ನೀ ಪುಡಿಬುರುಡೆ!
ಹೀಗೇ ಭೂಮಿಯು ಗುಂಡಾಗಿದೆ. ಈ
ಹೋಲಿಕೆ ನೆನಪಿಡಿ—ಪುಡಿಬುರುಡೆ!”

ಹೀಗಾ ಮಾಸ್ತರು ಪುಡಿಬುರುಡೆಯನ್ನು
ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಿಡಿಸಿದರು.
ಮಕ್ಕಳುಕೂಡಾ ಮಾಸ್ತರ ಮಾತನ್ನು
ಕಿವಿಗೊಟ್ಟಾರಿಸಿ ಕೇಳಿದರು.

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪುಡಿಬುರುಡೆಯ ಹೋಲಿಕೆ
ಮಕ್ಕಳ ಮನದಲ್ಲಿ ನಿಂತೋಯ್ತು.
ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯ ತಾವ್ ಗೆಲ್ಲುವೆನ್ನುತ!
ತರಗತಿಗೇ ಬಲು ಹಿಗ್ಗಾಯ್ತು.

ಅದರೆ ಮಾಸ್ತರು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು
ಮರೆತೇಹೋದರು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ.
ಎರಡು ಪುಡಿಬುರುಡೆ ಅವರಲ್ಲಿಷ್ಟುವು
ಗುಂಡು ಚದರವಾಕ್ಯ ತಿಗಳಿ!

ಶಾಲೆಯ ದಿನ ಗುಂಡಗಿನ ಬುರುಡೆಯನ್ನು
ಚದರದ ಬುರುಡೆಯ ರಜೆಯ ದಿನ
ಹೀಗಾ ಮಾಸ್ತರು ಉಪಯೋಗಿಸುವದ
ನೋಡಿದ್ದಿತು ಬಾಲಕರ ಮನ.

ಅಂದುಕೊಂಡಂತೆ ಬಂದೇಬಂದರು
ಇನಸ್ತೆಕ್ಪರೊಂದಿನ ಜೀಗ.
ತರಗತಿಗವರು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಲೆ
ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಮಣಿದರು ಅಗ.

ಇನಸ್ತೆಕ್ಪರು ಹುಡುಗರ ನೋಡುತ
ಊಹಿಸಿದಂತೆಯ ಕಳಿದರು :—
“ಭೂಮಿಯು ಹೇಗಿದೆ?” ಎಂಬುದ ಕೇಳುತ
ಹುಡುಗರೆಲ್ಲ ಬಲುಹಗ್ಗಿದರು.

ದಿಟ್ಟು ಹುಡುಗನೊಬ್ಬ ತಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು
“ಶಾಲೆಯಿದ್ದದಿನ ಗುಂಡಗಿದೆ,
ಇಲ್ಲದ ದಿನ ಚದರಾಗಿದೆ” ಎಂದು
ನುಡಿದ ನೇನೂ ಸಂದೇಹಿಸದೆ!”

ಕೇಳಿ ಇನಸ್ತೆಕ್ಪರು ಮಾಸ್ತರನು
ಕೋಪದ ಶುರಿಯಲಿ ನೋಡಿದರು.
ಮಾಸ್ತರು ಪಾಪ, ಬಾಡೀಹೋಗುತೀರಿ,
ಮಕ್ಕಳೇಕೋ ನಗೆಯಾಡಿದರು!

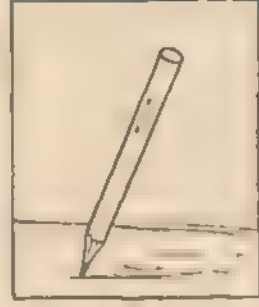

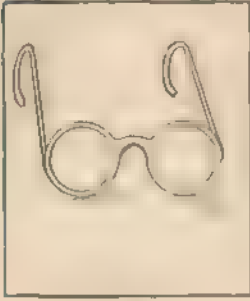
1

2

3

4

5

6

7

8

9

ಇಲ್ಲಿ ಒಂಭತ್ತು ಚಿತ್ರಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪತ್ರಿಚಿತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ನಮ್ಮ ಚಿತ್ರ
ಗಾರರು ಒಂದೊಂದು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ತಪ್ಪನ್ನು ನೀವು ಕಂಡುಹಿಡಿಯ
ಬಲ್ಲೀರಾ? ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಬರುವವರಿಗೆ “ಚಂದನಾಮ” ನೋಡಿ.

ಲಿಂಗಂ ಸ್ಪೋರ್‌ಟ್

ಬಿಲ್ಕಾರಿ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಕೋಟಲಿಂಗನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ತರುಣನಿದ್ದ. ಅವನು ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ಹೋಗಿ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ದರ್ಜಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಸಮಸ್ತ ಜನರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಬಗೆಬಗೆಯ ಪೋಷಾಕುಗಳನ್ನು ಹೊಲಿಯಲು ಕಲಿತುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ. ತನ್ನ ಊರಿನಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ ಆ ಮಾದರಿಯ ದುಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕಡಮೆ ಕೂಲಿಗೆ ಹೊಲಿದು ಕೊಡುತ್ತಾ ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

ಆದರಿಂದ ವಿನಕ್ಕೆ ಎರಡು ಮೂರು ರೂಪಾಯಿಯಾದರೂ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಬಹಳ ಜಾಗ್ರತೆಯವಳು. ಬರುವ ಆದಾಯದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ ಅರ್ಧವನ್ನು ಉಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಸೇರಿತು. ಅದರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯದೊಂದು ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು.

ಹೀಗೆ ಸುಖವಾಗಿರುವಾಗ, ಯುದ್ಧವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಮಿಲಿಟರಿಯವರಿಗೆ ಡ್ರೆಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಹೊಲಿದುಕೊಡಲು ಕಂಟ್ರಾ

ಕ್ಟುಗಳು ಹೊರಟುವು. ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳು ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹರಡಿ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿದ್ದ ದರ್ಜಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಆಶೆ ಕಾಣಿಸಿ ಎಳೆದು ಕೊಂಡು ಹೋದರು.

“ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಕಾಲವಿದ್ದರೂ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ ಬರುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು. ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮದರಾಸಿಗೆ ಬಾ, ತಿಂಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೂರು ನಿನ್ನ ಕೈಮೇಲಿದೆ” ಎಂದು ಒಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರನು ಕೋಟಲಿಂಗನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಒಪ್ಪಿಸಿ, ಅವನನ್ನು ಮದರಾಸಿಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ಮದರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಮುನ್ನೂರು ಮಿಷನ್‌ಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೋಟಲಿಂಗನು ರಾತ್ರಿ ಹಗಲೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದನು. ಶೂಟೂ ಕೋಟೂ ಹೊಲಿದು ಹಾಕಿದನು. ಆಗ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ—“ಇಷ್ಟು ಶ್ರಮ ನಾವು ಪಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಲಾಭವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಈ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳು ಹೊಡೆದು ಹಾಕುತ್ತಾರಲ್ಲ! ನಾವೇ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಲಾಭವು ನಮಗೇ ದಕ್ಕುವುದು!” ಎಂದು ನೆನೆದನು.

ಹೊಲಿಗೆ ಮಜೂರಿ, ಅಂಗಡಿ ಬಾಡಿಗೆ, ತನ್ನ ಲಾಭ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ, ಬೀಟಿಗಳಲ್ಲಿ ದರವನ್ನು ಬರೆದು, ದುಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ತೂಗಾಡಿಸಿ ಇಟ್ಟನು. ಬಂದ ಗಿರಾಕಿಗಳು ಅವನ ದರವನ್ನು ನೋಡಿ "ಇಷ್ಟು ಬೆಲೆಗೆ ಇಂಫಾದ್ದು ಎರಡು ಬರತ್ತದಲ್ಲಾ" ಎಂದು ಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅವನಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರವಾಗುವ ದಾರಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲಸವೆನರ ಸಂಕಟ ಮುಂತಾದುವುಗಳನ್ನು ಸಾಲ ಮಾಡಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. "ನನ್ನ ವಿಲ್ಲದಂತೆ ಹೇಗೆ ಗಡಿ ವಾಟುವುದೋ?" ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಅವನು ವರ್ತಮಾನವೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಅವನ ಚುರುಕು ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಳೆಯಿತು.

ಸ್ವವಾಚ್ಛ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಮದರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಗುಮಾಸ್ತರು ಕೂಡಾ ಸೂಟು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸ್ವವಾಚ್ಛ ಬಂದ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಉದ್ಯೋಗಿಗಳು ಕೂಡಾ ಸೂಟು ಹಾಕುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆದುದರಿಂದ 'ಲಿಂಗು ಸ್ಟೋರ್ಸ್' ನಲ್ಲಿ ಕೊಂಡು ಕೊಳ್ಳುವವರಲ್ಲಿವೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸೂಟುಗಳೇ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದುವು. ಇದನ್ನು ಯೋಚಿಸಿ ಕೋಟಿ ಲಿಂಗನು ಏನು ಯ. ಕ್ತಿ ಮಾಡಿದನೆಂದರೆ: -

ಎಲ್ಲೆಳು ಸೂಟುಗಳಂತೆ ಒಂದೊಂದು ಕಟ್ಟು ಕಟ್ಟು, ಬೆಂಗಳೂರು, ಮಂಗಳೂರು, ಕಲ್ಕತ್ತಾ, ಕಾಕಿನಾಡ ಮೊದಲಾದ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿರುವ, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರು

ಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಡುವುದು. ಒಳಗಿನ ಬಿಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಆರು ಸೂಟುಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ದರ ಬರೆದಿರುವುದು. ಆಗ ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾಗಿ ಸಜೆಮಾಡುವವನು ಅವನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ನೋಡಿ, ಬಿಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಆರು ಸೂಟುಗಳಿಗೇ ಬೆಲೆಯಿರುವುದರಿಂದ, ಒಂದು ಸೂಟು ಉಚಿತವಾಗಿ ತನಗೆ ದೊರಕಿತೆಂದು ಸಂತೋಷಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆ ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ಸೂಟುಗಳ ದರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ, ಬಿಲ್ಲಿನ ಪ್ರಕಾರ ಹಣವನ್ನು ಮಣೆಯಾಡಲು ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಇದೇ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿದ ಅವುರ್ತುವಾದ ಉಪಾಯ!

ಈ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನ ಗುಮಾಸ್ತನು "ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ, ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಒಂದಿತ್ತು ಏಕಮುವಾಗುವುದು. ಅವುಗಳಿಗೆ

ಹಳೆಯ ಚೀಟಿಯನ್ನು ಬಿಸಾಡಿ ಹೊಸ ಚೀಟಿಯನ್ನು ತಗಲಿಸುವಾ' ಎಂದನು.

ನೊಡಲು ಕೋಟಲಿಂಗನು ಒಂದೇ ಒಂದು ಪಾರ್ಸೆಲನ್ನು ಕಳಿಸಿದನು. ಬೆಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಕಾರ್ಲೇಜು ಹುಡುಗನು ಬಂದಿದ್ದಾಗ, ಅವನೊಡನೆ ವಿಚಾರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಕಾರ್ಲೇಜು ಲೆಕ್ಚರರುಗಳ ಪಾಠಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅವುಗಳೆಂದೂ ಒ.ವಿ.ವಿ. ರಾವ್, ಎಂ.ಎ. ಇವರ ಹೆಸರು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಸೂಟು ಧರಿಸುವವರೆಂತೆಯೇ ತೋರಿವುದಿಂದ ಕೋಟಲಿಂಗನು ನೊಡಲನೇ ಪಾರ್ಸೆಲನ್ನು ಅವರಿಗೇ ಕಳಿಸಿದನು.

ಮೂರು ದಿನಗಳು ಕಳೆದಮೇಲೆ ಕೋಟಲಿಂಗನು ಬೆಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಬರುವ ಮನೆ ಯಾರ್ಡರಿಗಾಗಿ ಇದಿರು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ. ಆ ದಿನ ಪೋಸ್ಟ್ ಜವಾನನು ತನ್ನ ಸ್ಪೋರ್ಟ್ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹತ್ತುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಕೋಟಲಿಂಗಂ ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದದಿಂದ "ಮನೆ ಯಾರ್ಡರಾ? ಹೀಗೆ ಕೊಡು" ಎಂದ. "ಇಲ್ಲ ವಯ್ಯಾ, ಪಾರ್ಸೆಲ್ ಬಂದಿದೆ" ಎಂದ ಜವಾನನ ಉತ್ತರ ಕೇಳಿ ಲಿಂಗಂ ಸ್ತಂಭಿಸಿದ.

"ಪ್ರೊಫೆಸರರು ಪಾರ್ಸೆಲನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿದ್ದಾರೆ!" ಎಂದನು ಗುಮಾಸ್ತಾ. ಪಾರ್ಸೆಲನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ ಅದೇ ಪಾರ್ಸೆಲಾಗಿತ್ತು. ಬಿಡಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಪ್ಯಾಕು ಮಾಡಿದಂತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ ಅರು ಸೂಟುಗಳೇ ತಿರುಗಿ ಬಂದಿದ್ದವು. ಒಳಗೊಂದು ಸಣ್ಣ ಕಾಗದವೂ ಇತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ:- "ಲಿಂಗಂ ಸ್ಪೋರ್ಟ್ ಪ್ರೆಕ್ಟೆಟಿಕ್ ರವರಿಗೆ, ಆಯ್ಯಾ, ತಾವು ಕಳಿಸಿದ ಅರು ಸೂಟುಗಳನ್ನೂ ಅವರ ಬಿಲ್ಲನ್ನೂ ಪಾಪನು ಕಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಸೂಟು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಭ್ಯಾಸವೇ ಇಲ್ಲ. ಒ.ಟಿ.ವಿ. ರಾವ್." ಎಂದಿತ್ತು.

ಇದನ್ನೊದುತ್ತಲೇ ಕೋಟಲಿಂಗನಿಗೆ ಮೈ ಉರಿಯಿತು. "ಒಂದು ಸೂಟೂ ಹೊಡೆದು ಹಾಕಿದ! ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲವಂತೆ! ಮತ್ತೆ ಆ ಹೊಡೆದು ಹಾಕಿದ ಸೂಟು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾನೋ?" ಎಂದನು ಕೋಪದಿಂದ.

ಅದಕ್ಕೆ ಗುಮಾಸ್ತನು- "ಅವರ ಮನಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ." ಎಂದನು.

ಪಾಪ! ಅದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಪಾರ್ಸೆಲನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಕೋಟಲಿಂಗನಿಗಾದ ಸಂಕಟವು ಎಷ್ಟೆಂದು ಹೇಳೋಣ!

ರತ್ನ ಕಿರೀಟ

ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ, ಬ್ರಹ್ಮ ಪುತ್ರಾ ನದೀ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಭಲ್ಲಾಣವೆಂಬ ರಾಜ್ಯವು ಬಹಳ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರಮೋದನೆಂಬ ದೊರೆ ಅದನ್ನು ವಾಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಪ್ರಮೋದನು ಧೀರ ವೀರ ಪರಾಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಪ್ರಖ್ಯಾತನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನ ವಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಬಹಳ ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು.

ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ತೃಪ್ತರಾಗಿರುವ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಒಂದು ಚಿಂತೆ ಮಾತ್ರ ಬಾಧಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರಮೋದನು ಅವಿವಾಹಿತನಾಗಿದ್ದನು. ಏನು ಕಾರಣವೋ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದು; ಪ್ರಮೋದನು ತನ್ನ ಮದುವೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಒಡಂಬಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಇದೇ ಪ್ರಜೆಗಳ ಚಿಂತೆಗೆ ಕಾರಣ.

ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯಸ್ಥರು ಸುಮ್ಮನೆ ನಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಿರಿಯರು ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಕೂಡಿ, ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿದರು. ಬಳಿಕ ಹತ್ತು ಯೋಜನ

ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ತನಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಒಬ್ಬ ಮಹರ್ಷಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದರು. ತನಸ್ಸು ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಕೊಂಡರು. ತ್ರಿಕಾಲವೇದಿಯಾದ ಅವನು ಸುಭಾವನು ಒಂದು ಹಣ್ಣನ್ನು ಮಂತ್ರಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, "ಈ ಹಣ್ಣು ನಿಮ್ಮ ರಾಜನ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗಲಿ. ಕಲ್ಯಾಣವಾಗುವುದು." ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಅವರು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಒಂದಿರಗಿದ್ದರು. ಪ್ರಮೋದನು ಫಲಹಾರ ಮಾಡುವಾಗ ಆ ಹಣ್ಣನ್ನು ಕೂಡಾ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರು. ರಾಜನೂ ತಿಂದನು.

ಅದಿನ ರಾತ್ರಿ ಊರೆಲ್ಲಾ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಮೋದನ ಕಿವಿಗಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ಇಂಪಾದ ಮಧುರ ಗಾನ ಶ್ರವಂ ಮು ಕೇಳಿಬರತೊಡಗಿತು. ಅರಸನು ಕತ್ತೂಹಲದಿಂದ ಎದ್ದನು. ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳದೆ

ಕಾನೋಬ್ಬನೇ ಹೊರಟು, ಕೋಟೆಯಿಳಿದು, ಆ ಗಾಯನವು ಬರುವ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದನು.

ಅದೊಂದು ರಮಣೀಯವಾದ ತೋಟ. ಅದರ ನಡುವೆ ಸುಂದರವಾದೊಂದು ಕೊಳ. ಆ ಕೊಳದ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಸುಂದರಿಯಾದ ಗಂಧರ್ವ ಕನ್ಯೆಯೊಬ್ಬಳು ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ವೀಣೆ ಬಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ಸುತ್ತೂ ಹತ್ತುಮಂದಿ ಪರಿಚಾರಿಕೆಯರೂ ಇದ್ದರು.

ಆ ಗಂಧರ್ವ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ಪ್ರಮೋದನು ಹೇಗಾದರೂ ಇವಳನ್ನೇ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆ ಹಣೆನ ಮಹಿಮೆ ಅಂತ ಹದು. ಅದನ್ನು ತಿಂದ ದಿನ ಮೊತ್ತ ಮೊದಲು ಯಾವ ಕನ್ಯೆ ಕನ್ಯೆಗೆ ಬೀಳುವಳೋ, ಅವಳನ್ನೆ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆಯುಂಟಾಗು

~ ~ ~ ~ ~

ತ್ತದೆ. ಗಂಧರ್ವ ಕನ್ಯೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಾನಸ ರಾಯನ ಮದುವೆಯಾಗುವುದರಿಂದ, ಏನಾಗುವುದೋ ಎಂದು ಯಾರೆಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಪ್ರಮೋದನು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಆ ಗಂಧರ್ವ ಕನ್ಯೆಯೊಂದಿಗೇ ಪ್ರಮೋದನ ಮದುವೆ ಅತಿ ವೈಭವದಿಂದ ಜರುಗಿಹೋಯಿತು. ಎಲ್ಲರೂ 'ಆ ಮದುವೆ ಕೃಷ್ಣ' ಎಂದುಕೊಂಡರು.

ಮರು ಮರುಷದಲ್ಲಿಯೇ ಅವರಿಗೊಬ್ಬ ಕುಮಾರನು ಜನಿಸಿದನು. ಆ ಮಗುವಿಗೆ 'ಮಹೀರಾಲ' ನೆಂದು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿದರು. ಬಹಳ ಮುದಿನಿಂದ ಆ ಮಗುವನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕಾಲವು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಪ್ರಮೋದನು ಮಾಮೂಲಿನಂತೆ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋದನು. ಆ ದಿನ ವಿರೇಷವಾದ ಮೃಗಗಳೊಂದೂ ಅವನಿಗೆ ದೊರಕಲಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಕಾಡಿನೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಬಹು ದೂರದವರೆಗೆ ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಹೋದನು. ಮಿತಿಮೀರಿದ ನಡಿಗೆಯಿಂದ ತುಂಬಾ ಬಳಲಿದನು. ದಾಹವಾಯಿತು, ನೀರಿಗಾಗಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕುಟೀರವು ತೋರಿತು. ಅದು ಕಾಡುಗಳ ಅರಸನಾದ ಕಿರಾತರಾಜನ ನಿವಾಸ. ಅಂದ ಚಂದವಾಗಿ ತೋರುವ ಆ ಕುಟೀರದಲ್ಲಿ ಬಲು ಚಲು ವೇಯಾದ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳು ಇದ್ದಳು. ಅವಳು ಕಿರಾತರಾಜನ ಮಗಳು ಮಂದಾಕಿನಿ.

ಚಂದಮಾಮ

ಪ್ರಮೋದನಿಗೆ ನೀರನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟು ಅ
ಸುಂದರಿ ಮಂದಾಕಿನಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ
ಇವಳನ್ನೂ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು
ಅರಸನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹುಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಕೇಳುವ
ವಾರು? ಹೇಳುವವಾರು? ಪ್ರಮೋದನು
ಕೂಡಲೇ ಕಿರಾತ ರಾಜನೊಡನೆ ಪ್ರಸ್ತಾವಿಸಿ
ವನು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಅವಳನ್ನು ವಸಿಕೊಂಡೂ
ಬಿಟ್ಟನು. ಬಳಿಕ ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟು
ತನ್ನ ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ಸೇರಿದನು.

ಮಂದಾಕಿನಿ ಒಹಳ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ
ನಡೆಯುತ್ತಾ ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ 'ಒಳ್ಳೆಯ ರಾಣಿ'
ಎನಿಸಿದಳು. ಅವಳನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಜೆಗಳು
'ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಗಣವೇ ಪ್ರಧಾನವಲ್ಲದೆ ಕುಲ
ವಲ್ಲ' ಎಂದು ತೃಪ್ತವಟ್ಟರು. ತನ್ನ ದ್ವಿತೀಯ
ವಿವಾಹದಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳು ಸಂತೃಪ್ತರಾಗಿಯೇ
ಇರುವರೆಂದು ರಾಜನಿಗೂ ಸಮಾಧಾನ.

ಗಂಧರ್ವ ಸುಖವಾಗಿ ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು.
ಕ್ರಮೇಣ ಚಿಕ್ಕರಾಣಿ ಮಂದಾಕಿನಿಗೂ ಒಬ್ಬ
ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು.

ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಮಂದಾ
ಕಿನಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಾ
ಬಂದಳು. ಅಸೂಯೆ ತಲೆಹಾಕಿತು. ಗಂಧರ್ವ
ಕಾಂತಿಯನ್ನು ಗೆರಸಿಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟಳು.
ಹಿರಿಯ ಕುಮಾರ ಮಹೀಪಾಲನು ಕೂಡಾ
ಚಿಕ್ಕರಾಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ನಾನಾ ಬಾಧೆಗಳನ್ನು
ಪಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅರಸನ ಸ್ತ್ರೀತಿಯ
ಚಿಕ್ಕರಾಣಿ ಮಂದಾಕಿನಿಯ, ಈ ಬಗೆಯ ಬದ

ಲಾವಣೆಯಿಂದ, "ನನ್ನೊಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ
ಘಟನೆಯಾಯಿತು. ಅದೇನೆಂದರೆ. ಗಂಧರ್ವ
ರಾಣಿಯ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ನೋವಾ
ಯಿತು. "ಈಗ ಚಿಕ್ಕರಾಣಿಯ ಅಧಿಕಾರ ನಡೆ
ಯುತ್ತಿದೆ. ರಾಜನು ಅವಳ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಇದಿ
ರಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನೂ ಎತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ
ಮಾತಿಗೆ ಬೆಲೆ ಯಿಲ್ಲವಾಗ, ನಾನೇಕೆ ಇಲ್ಲ
ಬಿಲವಂತವಾಗಿ ಬಿದ್ದು ಬಾಧೆ ಪಡಬೇಕು?"
ನನ್ನಿಂದ ಅವಳಿಗೇಕೆ ಬಾಧೆ? ಈಗ ಹೇಗಾದರೂ
ಮುಂದೆ ಪಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳ ತಕ್ಕವನು ನನ್ನ
ಕುಮಾರ ಮಹೀಪಾಲನೇ. ಇದು ಅರಸನಿಗೆ
ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೋ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೋ?"
ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿಕೊಂಡು, ಗಂಧರ್ವ ರಾಣಿ
ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ
ಅದೃಶ್ಯಳಾದಳು.

ಚಂದಮಾಮ

ಇದೇ-ಹಂತೆ ಭಲ್ಲಾಣ ರಾಜ್ಯದೊಳಗಲ್ಲ
 ಒಂದು ವಿಚಾರವಾ-ತೆ? ಹಬ್ಬ ತೋಡಗಿತು.—
 " ಗಂಧರ್ವರು ದೇವಾಣಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು.
 ಅವರ ಕೈಯನ್ನು ಮಾನವನು ನಡುವೆಯಾ
 ಗುವುದೆಂದರೆ ತುಂಬಾ ವಿಪರೀತವೇ.
 ಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೂ ನಿರುದ್ಧ. ಪರಮೋದಮ ಈ
 ಜಗಯ ಭವ ಏರುದ್ದವಾದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ
 ಬಿಟ್ಟಿರಬೇ. ಗಂಧರ್ವ ಕಣ್ಣಯನ್ನು ವರಿಸಿ
 ವಾನೇ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಮಗುಸನ್ನಾ ನಪೆದಿ
 ವಾನೇ! ಈ ಮನುಷ್ಯಯಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ
 ಕೋಪ ಬಾರದೇ ಇದೆ. ತೆ? ಅದುದರಿಂದಲೇ
 ಈಗ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಈ ರಾಜ್ಯ
 ದಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳೆ ಏತವಾಯಿತು.

ಚಂದ್ರಮಾಮ

ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರೋದೋಷ ಕಾರಣ!" ಎಂದು ದೇಶದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಜನರು ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ವಾರ್ತೆ ಒಂದೇ ಕಡೆ ನಿಲ್ಲುವುದೇ?

ಅದು ಕಿವಿಯಿಂದ ಕಿವಿಗೆ ಸಾಗಿ ರಾಜಾ ಪ್ರೋದೋಷ ಕವಿಗೂ ಸೇರಿತು. ಅವನು ವ್ಯಸನದಿಂದ ರೋಷದಿಂದ ಬಿಟ್ಟನು. — “ಇದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಪ್ಪೇನಿದೆ? ಲೋಕವು ಕೈಮುನ್ನು ಕೊಡುವ ಒಬ್ಬ ಮಹರ್ಷಿ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸ. ಅವನು ಕೊಟ್ಟ ಹಣದಿಂದಲೇ ನನಗೆ ಮದುವೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಬ್ರಹ್ಮವಿಷಯದಿಂದಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದೆನಲ್ಲವು? ಅನುಮಾನವಾದ ಕೀರ್ತಿಯಾದಕ್ಕೆ ನಿರೋಧವಾಗಿ ಈ ಮಹರ್ಷಿ ಏಕೆ ಹುಟ್ಟಿ ಬೇಕು? ಈ ಮದುವೆಯಿಂದಲೇ ಇಂತಹ ಅನಿಷ್ಟವು ನಡೆಯುವದೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಪೂಜೆ ನಾನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳೆ? ಎಂದು ತನ್ನೊಳಗೆ ತಾನು ತರ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಪ್ರೋದೋಷನು “ವಧುವೇ! ನಿವಾಹವೇ ಬೇಡನೆಂದು ಹಟಹಿಡಿದವನೇ ನೀನು. ಅದರಿಂದ ಹಗ್ಗಾನ್ನ ಕೊಟ್ಟು, ಅನುಮಾನವೇಲಿ ತ್ಯಾಜ್ಯವಾಗಿ ಒರುವುದಿಲ್ಲ. ಗರ್ವವು ಕನ್ನಿ ಬೇಡನೆ ನಿವಾಹವು ಮಾತ್ರ ವಾತ್ಸರ್ಯವು ಹೌದು” ಎಂದನು.

ತರ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ಅತ್ತಿತ್ತ ತೂಗಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನಲ್ಲದೆ, ಒಂದು ದಿನ ಯಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬರು ಅವನಿಂದಾಗ — “ಇದು ಬ್ರಹ್ಮವೇನು” ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ನಾನು ಕೂಲಿ ಪಾಲೋ ಎಂದರೇನು, ಎಂದುಕೊಂಡು, ಪ್ರೋದೋಷನು ಪ್ರೋದೋಷನನ್ನು ಒಮ್ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಊರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಪ್ರವಾದವನ್ನೂ, ತನ್ನ ತರ್ಕವನ್ನೂ ಪ್ರೋದೋಷನು ಮರೆತು ಹೋಗಿ “ಇದಕ್ಕೇನು ಸಿದ್ಧಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ನಾಗಾದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಏನೂ ನಿವಾರಣೆ ಇಲ್ಲವೇ” ಎಂದು ರಾಜನು ತುಂಬಾ ಸಾರದಿಂದ ಕೇಳಿದನು. ಒಂದು ಕಡೆ ಕಣ್ಣಿನ ಬೆಳಕಾದ ಮುನೀಶ್ವರ ಕುಮಾರನೂ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಆ ಕುಮಾರನನ್ನು ನೋಡಿ ಹೊಂಕುಕು ತ್ತಿರುವ ವಂದನಕನಿಯೂ, ಪ್ರೋದೋಷನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಇಬ್ಬರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ರಾಜನಿಗಿರುವ ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಪ್ರೋದೋಷನೂ ಬೇರೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದ.

~ ~ ~ ~ ~

ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ, ದೇವ ಗಣಕ್ಕೆ ಸೇರಿ
ಗಂಧರ್ವ ಕಾಂಕ್ಷೆಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಪ್ರತನನ್ನು
ದೇವ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಬಿಡಬೇಕು.
ಇದು ರಾಜ ಹೇಳುವ ಮಾತು....."

ಇಷ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಅರಸನು ಆತರ
ದಿಂದ—“ಎನ್ನೇನು? ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಹೇಳಿ,
ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ” ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತೀಕೃತನು—“ಮಹಾಪ್ರಭು,
ನಮ್ಮ ಮಹಿಷಾಲ ಕುಮಾರನನ್ನು ದೇವ
ಲೋಕಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರೆ, ರಾಜ್ಯವು
ಸುಭಕ್ತನಾಗುವುದೆಂದೂ, ಕುಮಾರನಿಗೆ
ಒಳ್ಳೆಯ ಗತಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಅವನನ್ನು
ಯಥಾ ವಿಧಿಯಾಗಿ ಬಲಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದೂ
ಪಂಡಿತರು ಹೇಳುವರು. ಪ್ರಜೆಗಳು
ಕೂಡಾ ಇದೇ ವಿಷಯವನ್ನೆ ಮಾತುಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.” ಎಂದನು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ರಾಜನು ದುಃಖವನ್ನು
ತಾಳಲಾರದೆ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆಯೇ ಬಿದ್ದು
ಹೋದನು. ಅವನಿಗೆ ಮೈಮೇಲೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ
ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು. ಯಾವ ತಂದೆ ತಾನೇ
ಇಂತಹ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ತಾಳಿಕೊಂಡಾನು.
ರಾಜನು ಮಂದಾಕಿನಿಯೂ ತುಂಬಾ ದುಬದ್ಧ
ಮುಳುಗಿ ಹೋದಳು! ಶ್ರೀಶ್ರೀಮಹಾರಾಜರು
ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಪ್ರಮೋದನು ಎದ್ದನು.

ಮೊದಲೇ ದೇವರು ಮುಖ್ಯಕನಾದುದು
ಕ್ಕಾಗಿ ಚಿಂತೆ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಅಪವಾದ, ಇವ
ಗಳಿಂದ ಮೊದಲೇ ಕೊರಗುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜನು,

ಅಗ ಅರಸನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿಟ್ಟ
ಮಂದಾಕಿನಿ, ತನ್ನ ಕುತ್ತಿಗೆಯ ಮೇಲೆ
ಕೈ ಸನ್ನೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಪುರೋಹಿತನು
ನೋಡಬಿಟ್ಟ. ಅರಸನು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ
ಎ ನಾ ದ ರೂ ಉತ್ತರ ಹೇಳಲೇಬೇಕಷ್ಟೆ?
ಮಂದಾಕಿನಿ ರಾಣಿಯ ಸೂಚನೆಯೂ ತಿಳಿದು
ಹೋಯಿತು. ಅವಳ ಇತಿಗೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ
ನಡೆದರೆ ತನಗೆ ನೂರು ವರ್ಷ ತುಂಬಿದಂ
ತೆಯೇ! ಈ ಸಂದಿಗ್ಧ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ
ಯದು ಕೆಟ್ಟದು ಎಂಬ ಯೋಚನೆಗೂ ಅವಳ
ಕಾಣಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಕೂಡಲೇ ಪ್ರರೋಹಿತನು
ಹಿಗ್ಗನೆಂದನು:

“ ಪ್ರಭು, ಅವು ಹೇಳುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯಿ
ಸುವುದರಿಂದಲೇ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು.
ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವ ಈ ಅರಿವು ತೊಲಗಿ

ಚಂದಮಾಮ

ತನ್ನ ಮಗನನ್ನೇ ಬಲಿಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರರೋಹಿತನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಿಡಿಲು ಬಡೆದಂತಾದನು. ಧೀರಸಾದುದರಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು ಬೋಜಿಸ ತೊಡಗಿದನು. ಪಂಡಿತರೂ, ಪ್ರಜೆಗಳೂ, ಪುರೋಹಿತನೂ ಮೌದೇಸ್ಸುಪ್ಪದನ್ನು ತಾನು ಅಲ್ಲಿವೆನ್ನುವುದು ಹೇಗೆ? ಸ್ವತ್ತನ್ನೇ ಮನೆಮಾಡು ಪ್ರಜೆಗಳ ಮಾತಿಗೆ ಇದಿರಾಗಿ ಹೋಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ?

ಪ್ರಮೋದನು ನಿಶ್ಚಯಾಕನಂತೆ ಕಳೆಗೆಟ್ಟು ಪೋದನು. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳ ಹಾಡಾ ಕಾರಣ ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಇದೆ. 'ಮುಷಾಲನನ್ನು ಬಲಿ ಕೊಡಬೇಕಾದ್ದೇ' ಎಂಬ ಶಬ್ದವು ರಾಜನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಮೊಳಗುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. "ಆಗಲಿ! ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ!" ಎಂದು ಪ್ರಮೋದನು ಸಮ್ಮತಿಸಿ ಬಿಟ್ಟನು.

ಮುಷಾಲನನ್ನು ಬಲಿ ಕೊಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಪುರೋಹಿತನು ಎಲ್ಲ ಏರ್ಪಾಡನ್ನೂ ಮಾಡ ತೊಡಗಿದನು. ಭದ್ರ ಕಾಳಿಯ ಆಲಯದ ಲ್ಲಿಯೇ ಬಲಿ. ಆಲಯದ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರವಾದ ಬಲಿ ಪೀಠವು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಮುಹೂರ್ತವಿಟ್ಟ ದಿನವೂ ಬಂತು. ಋಯರೆಲ್ಲಾ ಗುಂಪುಗೂಡಿದರು. ಸಾವಿರಾರು ಪ್ರಜೆಗಳು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರೂ ಸಾಸಿವೆ ಬಿದ್ದರೆ ಕೇಳಿಸುವಷ್ಟು ನಿಶ್ಯಬ್ದ.

ಆತ್ತ ರಾಜ ಭವನದಲ್ಲಿ ಮುಷಾಲನು ಓರಿಗೆಯ ಗೇಯರೊಡನೆ ಆಟಪಾಟಗಳಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನನಾಗಿದ್ದನು. ಸೇವಕರು ಅವನನ್ನು

ಜೆನ್ನಾಗಿ ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿದರು. ಬಳಿಕ ವಾದ್ಯಘೋಷದಿಂದ ಊರೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಮೆರವಣಿಗೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತ ಕಾಳೀ ಆಲಯಕ್ಕೆ ಕರೆತಂದರು. ಅಲ್ಲಿ ವೇದಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಅವನನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಪುರೋಹಿತರು ಮಂತ್ರಘೋಷಣ ಮಾಡಿದರು. ಇದೆಲ್ಲಾ ಏಕೋ ಏನೋ ಎಂದುಕೊಂಡು, ಸರಳ ಸಭಾವದ ಆ ಹುಡುಗನು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದಿದ್ದನು!

ಆಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪ್ರಮೋದನು ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದವನಂತೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿಬಂದನು. ಬಂದು ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದ್ದ ಗುರುಋಯರ ಗುಂಪನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅಯ್ಯಾ, ನನ್ನ ಮದುವೆ ಶಾಸ್ತ್ರ ವಿರುದ್ಧವೆಂದಿರಿ, ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ದ್ರೋಹವೆಂದಿರಿ, ಇದರಿಂದಲೇ ಈ ಬಗೆಯ ದೇವಾರಿಷ್ಟವುಂಟಾಯಿತೆಂದಿರಿ, ಇರಬಹುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ

ವಾಗಿ ನನ್ನ ಮುದ್ದು ಮಗನನ್ನು ಬಲಿ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೂ ಅತುತ ಪಡಿಸಲಾರೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ದೊಂದು ಸ್ವಾ ಕೋರಿಕೆ. ಅಯ್ಯಾ ಸಭಾ ಸದಸಿ, ಪ್ರಾಜ್ಞರೇ, ನನ್ನ ಮದುವೆಯ ಪರಿಣಾಮ ಹೀಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಿಸಿದರೆ, ಈ ಮಹಿಳೆಯನ್ನು ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುವನಷ್ಟೆ? ಆದರೆ ವಿಧಿ ವಿಲಾಸ ಹೀಗಾಗಿ ಹೋಯಿತು ನನ್ನ ಮುದ್ದು ಮಗು ಸ್ವಾಭಿಮಾನದ ಹೇಗಿರುವನೋ ಹಿಂದೆ ಬಾರಿ ಕನ್ನಡಿ ನೋಡಲು ಬಿಡಿರಿ. ಇದೇನನ್ನ ಕೋರಿಕೆ ಎಂದು ಕನ್ನಡಿ ಕರಗು ಮಂತಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಜನರೆಲ್ಲಾ ಕಣ್ಣು ತುಂಬಿಕೊಂಡರು.

ಈ ಮಾತು ಮಂಡಾಳಿಗೆ ಬಿಡುಗಡೆ. ಎನ್ನೋ ಗುರುತಿಸುವಳು. ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದಳು. ಯಾವೂ ಅದನ್ನು ಲಕ್ಷಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ತನು ಎದ್ದು ನಿಂತು—“ಭರಣಿ ಪ್ರಭುಗಳಾದ ನಮ್ಮ ಮಹಾ ರಾಜರು ಜನ ಎಕೆ ಕೈ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಂಡೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ವಾಭಿಮಾನ ಸಮೀಪವೂ ಎನ್ನುವುದರೊಳಗೆ ಕುಮಾರನ ಬಲಿ ಆಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜನೇ ಬಂದು ಹೀಗೆ ಕೋರಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ

ಆಗದೆ ನನ್ನ ಪ್ರಮುಖ ತೀರ್ಮಾನದೀತು. ಬಾಲನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಒಮ್ಮೆ ಕಿರೀಟವನ್ನಿಟ್ಟು ಅರಸನ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ಕಡೇರಿ ಸೋಣ” ಎಂದನು. ಈ ಮಾತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಯಿತು.

“ಇಡಿರಿ! ಕುಮಾರ ರಾಜನಿಗೆ ಕಿರೀಟವಿಡಿರಿ. ಸಾವೆಲ್ಲಾ ಕಣ್ಣಿನ ಹಬ್ಬವಾಗಿ ನೋಡೋಣ” ಎಂದು ಅವೇತದಿಂದ ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ಕೂಗಿದರು.

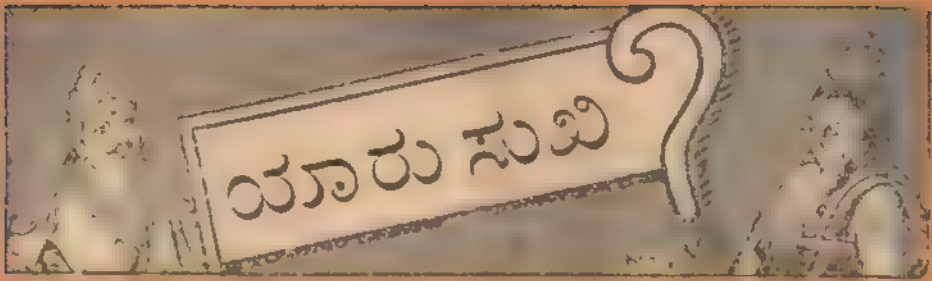
ತಕ್ಷಣವೇ ಅಸ್ಥಾನದಿಂದ ಜಗಜಗಿಸುವ ರತ್ನ ಕಿರೀಟವನ್ನು ತಂದವರು. ಯಥೇಚ್ಛಿತವಾಗಿ ಬಾಲ ಮಹಿಳೆಯನ ಶಿರಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅದನ್ನಿಟ್ಟರು. ದೂರದಿಂದ ಕಾಣಿಸಿತು. ಕೋಲಾಹಲವೊಂದಿಗೆ ಆ ಬಾಲಕನನ್ನು ಗುಡಿಗೆ ಮೂರು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿಸಿ, ಬಲಿಹವ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು.

ಮಂತ್ರ ಸೋಡದ ಮಧ್ಯೆ ಪ್ರಲೋಭಿತನು, “ಜೈ ಭವಾನಿ!” ಎನ್ನುವ ಕತ್ತಿ ಎತ್ತಿದನು. ಪ್ರಜೆಗಳ ನೋಟವೆಲ್ಲಾ ಆ ಬಾಲಕನ ಮೇಲೆಯೇ ನೆಟ್ಟು ಹೋಗಿತ್ತು.

ಆ ಸಂದರ್ಭ—

[ಇನ್ನೂ ಇದೆ.]

పూర్వ కాలದಲ್ಲಿ బృహద్రథుని రాజ్య
 దల్లి సంతృప్తకనెంబ రాజునిచ్చ. బయ
 దొడ్డ రాజు, వరన. సుబి. ఎప్పు
 సుబివాగ్నిదేవత, అవను 'సుబివాగ' ర
 నెంబ బయదన్నే బయ కుంజిచ్చ. దొగ
 శిశువులు దయల్లి బయ తప్పి అవసిగి.
 అంతయే అవన సుత్తా బయనవను,
 "ప్రభుగళి, నిమ్మ కాయద వసుం
 ఇంద్రునూ తల బాగదేకు, కుబేరనూ
 నాగదేకు. బంద్రనూ నిమ్మ కాంతి
 యన్న కందే కయివను. కాన్యవంశ
 దత్తరవ సుబిగళిల్లి క్షేమ రావ సుబి
 గలు తావే." ఎందు బాయి తుంబా
 దొగళుత్త, అవన కృపగి నాకరాగి
 లాభ గణపతిచ్చు. సంతృప్తకను
 అదన్న నుబి, తెనగింత సుబి యరూ
 ఇల్లవేందే లుబ్ధిబిట్టిచ్చ.

ఒందు దిన అన్నానక్కి జ్ఞాన సింధు
 వేంబ మహాత్మనూచును బిత్తిచ్చిదను.
 అవన మును రాజుసగి గొత్తిచ్చు. అదు

దరింద, రాజును ఆ జ్ఞానయన్ను బయ
 వాగి అదరిసి "మహాత్మరే, తను ఆగ
 మనదింద నమ్మ రాజ్యవే పవిత్రవా
 యుత్." ఎన్నుత్తా అక్క రాజ్యాదిగింద
 లునచరిసిదను. దాగు మ. బాహుత్త, వం
 మాన్యగళంద దీక్షణ మోడిసిదను. దొడ్డ
 సంగిత కళేరి సాగిసిదను. కవిగళంద
 వదగళన్ను వేళిసిదను. నతకరింద
 నాట్యమదరన మోడిసిద్దూ అయితు.

జ్ఞాన సింధు ఇచ్చెల్లా నోడిత. త్తా
 సువ నేయే ఇచ్చను. ఎల్లరంత అవనూ
 తన్న వేధవనన్ను నోడి మోగళుత్తా
 నేందు, సంతృప్తకను ఎదురు నోడిచ్చు
 వ. రావాయుత్. కళేగి రాజును తాళ్ళ
 గొట్టి— "మహాత్మరే, తావు ఎన్నో
 దేవగళన్ను సుత్తిచ్చవను. ననగింతలూ
 సుబియారివననన్ను ఎల్లి యాద రూ
 నోడిచ్చిదా?" ఎందు కేళిదను. అదక్కి
 జ్ఞాన సింధు— "యాకిచ్చి? నమ్మ లూరి
 నల్లి ప్రకావనెంబుబుచ్చి. అవను ఎల్లిరి

ಗಿಂತಲೂ ಸುಮ್ಮನೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು" ಎಂದನು. "ಪ್ರತಾಪನೆ! ಅವನಾರು? ಇವನು ಕೇಳೇ ಇವನು? ಆ ಅನಾಮಧೇಯಕನು ನನಗಿಂತಲೂ ಸುಮ್ಮನೆಯೇ! ಆಶ್ಚರ್ಯ!" ಎಂದನು ಸಂತುಷಕ.

"ಪ್ರತಾಪನು ನಿನ್ನಂತೆ ಹೆಸರು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ ಪರಮ ಸುಮ್ಮನೆಯ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಕಷ್ಟವಟಿಸಿ ಸಂಪಾದಿಸಿ, ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ತಿಂದು, ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಸೋಸೇಂದಿರನ್ನೂ ಅಳಿಯಂದಿರನ್ನೂ, ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಪಡೆದ. ಏನೊಂದು ಚಿಂತೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಆರುವತ್ತು ವರ್ಷ ಬದುಕಿದ. ಕಡೆಗೆ ಮಾತೃ ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುತ್ತ ನೀರ ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಸೇರಿದ" ಎಂದನು ಜ್ಞಾನಸಿಂಧು.

"ಹೋಗಲಿ, ಆ ಪ್ರತಾಪನ ನಂತರವಾದರೂ ನಾನು ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಬಂದೇನೇ?" ಎಂದ. ಪುನಃ ಕೇಳಿದನು ರಾಜ.

"ಹಾಗೆನ್ನಲಾರಿ, ಅವನ ನಂತರ ಬರತಕ್ಕ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರಿಬ್ಬರೂ ನಮಗೆ ಊರಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಒಳೆಯ ದೇವರೊಡನೆ ಉಳಿದರು. ನಿರ್ಮಲ ಹೃದಯರು. ಪರೋಪಕಾರಿ ಮಾರಾಯಣರು. ಮರಣ ಯಾತ್ರೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸದೆಯೇ ಸತ್ತವರು" ಎಂದನು ಜ್ಞಾನಸಿಂಧು.

ರಾಜನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು — "ಏನೋ ದೊಡ್ಡವರಂದು ನಾನು ಗೌರವದಿಂದ ಕೇಳಿದರೆ ಇದೋ ನೀನು ಹೇಳುತ್ತಿರು? ಆ ಬಡ ಜೀವಿಗಳು ನನಗಿಂತ ಸುಮ್ಮನೆಯೇ?" ಎಂದನು. ಜ್ಞಾನಸಿಂಧು ನಗುತ್ತಾ — "ರಾಜಾ, ಕೋಪವೇಕೆ? ಈ ಐಶ್ವರ್ಯ ವೈಭವಗಳೆಲ್ಲಾ ಈಗಿನಿಗೆ ಸುಖವಾಗಿರುವ ಮಗು ನಿಜವೇ, ಆದರೆ ಯಾವುದೂ ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ. ನೀನಿನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಬದುಕಿರುವೆಯೋ? ಕಡೆಯ ವರೆಗೂ ಹೀಗೆಯೇ ಸುಖವಾಗಿರುವೆಯೆಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳಬಹುದು?" ಎಂದನು ಜ್ಞಾನಸಿಂಧು ತನ್ನ ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋದನು.

"ಪ್ರಭು! ಆ ಮುದುಕನ ಗಡ್ಡವನ್ನು ನೋಡಿ ಮೋಹೋಗಿ ದೊಡ್ಡ ಮರ್ಯಾದೆಯಲ್ಲಾ ಅವನಿಗೆ ಮಾಡಿದಿರಿ. ಎತ್ತಿಗೇನು ಗೊತ್ತು ಮಾನಕೃತ ಜಿಲಿ? ತನ್ನ ವೈಭವವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಲಿ."

ವವೂ ಸುಖವೂ ಈ ಒಡ ಸನ್ಯಾಸಿಗೇನು
ಗೊತ್ತು? ಮೂರು ಮೂತಿಗೂ ಸಂತುಷ್ಟ
ಮಹಾರಾಜರೇ ಪರಮ ಸುಖ ಎನ್ನಲು
ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ
ಸುತ್ತೂ ಇದ್ದವರು ಶ್ರುತಿ ಮಾಡಿ ಅವನನ್ನು
ಸಂಕ್ಷೋಷದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಇಷ್ಟ
ಸಿಂಹು ಹೇಳಿ ಹೋದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದು
ಕೆಟ್ಟ ಸ್ವಪ್ನದಂತೆ ಭಾವಿಸಿ, ಅವನ್ನು ಮರೆತು
ಆರಸನು ಸಂತುಷ್ಟನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದನು.
ದಿನಗಳುರುಳಿದುವು.

ವರುಷ ಒಂದು ಹೋಯಿತು, ಒಂದು
ದಿನ ರಾಜನು ಅಂತಃಕರದಲ್ಲಿ ಗಾಢವಾದ
ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದನು. ಆಗ ಶತ್ರುಗಳು! ಶತ್ರು
ಗಳು!" ಎಂಬ ಕೂಗು ಕೇಳಿಸಿತು. ಅರಸನು
ಗಾಬರಿಯಿಂದಿದ್ದನು. "ಪ್ರಭುವೇ! ನಮ್ಮ
ಸಾಮಂತನಾದ ಪ್ರಬಲಸಿಂಹನು ಅಪಾರ
ಸೇನೆಯೊಂದಿಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟ. ರಹಸ್ಯ ಮಾರ್ಗ
ದಿಂದ ಶತ್ರುಗಳು ಕೋಟಿಯೊಳಕ್ಕೂ ಕೊಕ್ಕು
ಬಿಟ್ಟರು. "ನ್ನೇನೂ ಲಾಭವಿಲ್ಲ!" ಎಂದರು
ರಾಜ ಭಟ್ಟರು.

"ಪ್ರಬಲಸಿಂಹ ಮಹಾ ರಾಜನಿಗೆ ಜೈ!"
ಎಂದು ಘೋಷಿಸುತ್ತಾ, ಶತ್ರುಗಳು ಒಳಗೆ
ಬರುತ್ತಿದ್ದನ್ನು ಸಂತುಷ್ಟನೇ ನೋಡಿದನು.

"ನು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ತಡೆದರೂ ತನ್ನ
ಪ್ರಾಣವು ದಕ್ಕದೆಂದು ಸಂತುಷ್ಟನಿಗೆ
ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ತನ್ನ ರಾಜ
ಭೂಷಣಗಳನ್ನು ಕಳೆದು ಮಾರು ವೇಷವಾಗಿ

ಕೊಂಡು ಓಡಿ ಹೋಗಲಾರಂಭಿಸಿದನು. "ಅ
ಓಡುತ್ತಿರುವವನನ್ನು ಹಿಡಿಯಿರಿ! ಎಂದು
ಶತ್ರು ಸೇನಾಧಿಪತಿಯ ಆಜ್ಞೆ ಕೇಳಿತು. ಸೈನಿ
ಕರು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದರು. ಅವನು ಸಂತು
ಷ್ಟ ರಾಜನೆಂದು ತಿಳಿಯದೆ ಸೈನಿಕನೊಬ್ಬನು
ಅವನನ್ನು ಕೊಂದು ಮಾರಲು ಕತ್ತಿಯನ್ನೆತ್ತಿ
ದನು. ಇನ್ನು ಒಂದುಕೂವಾದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸಾಯಿ
ದವೇ ಮೇಲೆಂದುಕೊಂಡು "ಕೊಲ್ಲು ನನ್ನನ್ನು"
ಎಂದು ಅರಸನು ಧೈಯವಾಗಿ ನಿಂತನು.

ಆದರೆ, ಸಂತುಷ್ಟ ರಾಜನ ಒಂದೆಯೇ
ಅವನ ಕುಮಾರನೂ ನಿಂತಿದ್ದ. ಅವನು ಬಾಯಿ
ಬಾರದ ಮೂಕ. ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಮೇಲೆ
ಮವತನಾಯನನ್ನು ಮಾಡಿ ಅವನು "ನವರು
ನನ್ನ ತಂದೆ ಸಂತುಷ್ಟ ಕಮಹಾರಾಜರು! ಕೊಲ್ಲ
ಬೇಡಿ!" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ಮುಂದೆ ಬಂದು

ನಿಂತ. ವಾಸ್ತವ್ಯ! ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಅವನ
ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಮೂಲಕ ಕೊರಗಿ ಬಂದಿತ್ತು.
ಕೂಡಲೇ ಕತ್ತಿ ಎತ್ತಿದ ಜೈನಿಕನು ನಿಂತು
ಬಿಟ್ಟನು. ಸುತ್ತ ಕೂಗನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪ್ರಳಯ
ಸಿಂಹನ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಕೊಂಡು ಹೋದನು.

“ಶತ್ರು ಶೇಷವನ್ನು ಉಳಿಸಬಾರದು”
ಎಂದುಕೊಂಡು ಪ್ರಚಲಿಸುತ್ತಾನೆ, “ಶತ್ರುಗಳನ್ನು
ಮುಖ್ಯ ಕೊಂದುಬಿಡೆ” ಎಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸುವನು.

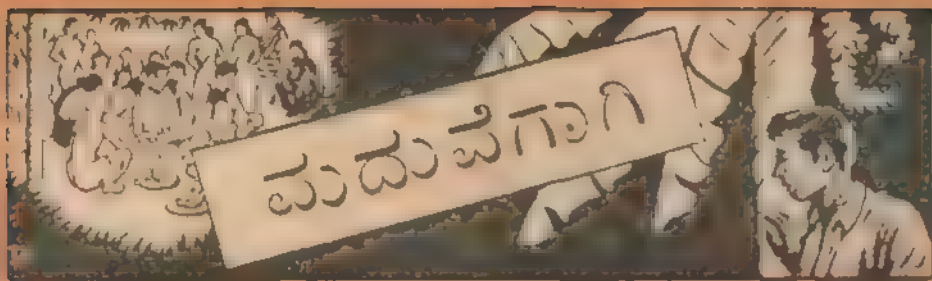
ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಬೆತ್ತೆಯನ್ನು ಎರಡು
ಚರಿದರು. ಅಮೇಲೆ ಸಂತುಕ ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರೆಯ
ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿದರು. ಸಂತುಕ ಕನ್ನಡ
ಮೇಲೆ ಇದ್ದವರು ಕೂಡಾ ಈಗ ನೋಡಿಕೊಂಡ
ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ!

ಸುಖವು ಕೂಡಾ ಸ್ವಲ್ಪವನ್ನೂ ಸೇರಿದವು.
 ತನ್ನವೆಂದು ನಂಬಿದ್ದು ಒಂದೂ ತನ್ನವೆಂದು
 ಗೊತ್ತಾಯಿತು. "ಹಾ! ಈಗ ನನ್ನವೆ!"
 ಇಷ್ಟೆಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊತ್ತಿ ನನ್ನ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ
 ಮಾವಾಗೆಯಾ! ಎಷ್ಟು ಸುಖವು ನಾನು
 ಈಗ ಎಂತಹ ನನ್ನವಕ್ಕೆ ಆಡುವೆ! ಜ್ಞಾನ
 ಸಿಗುವು ಕೇಳಿದ್ದು ಅಕ್ಕರತ ನನ್ನ. ಬಾಲ್ಯವೆ
 ಮರಿಯುವವರೆಗೂ ಸುಖವಾಗಲಿ, ದುಃಖ

యూరు ఎందు నిక్కయిడలాగదు" ఎందు
కొందు కన్నోరు తుంచి "హా! జ్ఞాన
సింధూ! జ్ఞాన సింధూ!" ఎందు ఇళ
తొడగిడవు.

“ಚ್ಚಾನ ಸಿಂಧು” ಎಂಬ ಶಬ್ದ ಕವಿಗ
ಬೀಳುತ್ತಲೇ, ಪ್ರಬಲಸಿಂಹನು “ಈಗ ಆ
ಮಹಾತ್ಮರ ಹೆಸರೇಕೆ ಬಂತು?” ಎಂದು
ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿವನರು ಹಿಂದೆ ನಡೆದ
ಸಂಗತಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ
ಪ್ರಬಲಸಿಂಹನು “ಹೌದು, ಆ ಮಹಾತ್ಮನು
ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜವೇ, ಯಾರ ಸ್ಥಿತಿಯು ಹೇಗೆ
ಮಾ ಸಂಗಡವು ದೋ? ನನ್ನ ಸ್ಥಿತಿಯೂ
ಮುಂಚೇನಾಗುವುದೋ...” ಎಂದುಕೊಂಡು
ಸಂತುಷ್ಟತನವನ್ನು ಚತುರ್ಮುಖದ ಕೆಳಗೊಳಿಸಿದನು.
ಮಹಾತ್ಮನಲ್ಲಿ, ಈಗ ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಿರ್ವಹಿಸಿದ
ಚಿತ್ತದನವಾಗಿಬಿಟ್ಟರು. ಪ್ರಬಲಸಿಂಹನದಯೆ
ಯಿಂದ ಸಂತುಷ್ಟತನವು ಮತ್ತೆ ರಾಜನಾಗುವ
ಯೋಗ ಬಂತು. ಅದರ ಸಂತುಷ್ಟತನವು ತನ್ನ
ಕುಮಾರನಿಗೆ ಆ ಯೋಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು
ಕೊಟ್ಟು, ವೈದ್ಯಾಗ್ಯದಿಂದ ತಾನು ತಪಸ್ಸಿಗೆ
ಹೋದನು.

ಅತ್ತೀವರದ ಪರೀಕ್ಷಾರವ ಗೋಪಯ್ಯನವರ ಮಗ ತಿಮ್ಮಪ್ಪ. ಇವನಿಗೆ ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸು. ಇನ್ನೂ ತನಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ ಎಂಬ ಆತುರ ಅವನಿಗೆ. ಅವನ ದೊಡ್ಡಮ್ಮನ ಮಗ ಕೃಷ್ಣಯ್ಯನಿಗೆ, ಸೋದರ ಮಾವನ ಮಗ ಶ್ಯಾಮನಿಗೆ, ನೆನೆಯನೆಯ ನರಸಯ್ಯನಿಗೆ ಇವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಮದುವೆಯು ಭಾಗ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಮದುವೆ ಎಂದರೆ ಎಷ್ಟು ಗದ್ದಲ? ಏನುಸಂತೋಷ?

ಆ ಮದುವೆಗೆ ತಿಮ್ಮಪ್ಪ ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ. ಅಲ್ಲಿಯ ಪಿತನವನ್ನೂ, ಊಟ, ಉಪಚಾರ, ಸಡಗರ, ಮೆರವಣಿಗೆಗಳನ್ನೂ, ನೋಡಿವಾಗ, ತನಗೆ ಕೂಡಾ ಆ ಬಗೆಯ ಉತ್ಸವ ಜರುಗಿದರೆ ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯದಿತ್ತು ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ.

ಈ ಕುತೂಹಲವನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ ಎಂದು ದಿನ ಅವನು ತಾಯಿಯೊಡನೆ "ಅಮ್ಮಾ, ನನಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸಂಭ್ರಮವಕ್ಕದ ಮನೆಯಿಂದ "ಸುಭದ್ರೆ" ಎಂಬ

ಎಂಟು ವರ್ಷದ ಕುಡುಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳು ಎಲ್ಲೆ ಜನಿಸಿದಾಳೆಂಬುದು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ.

ತಿಮ್ಮಪ್ಪನ ತಾಯಿ ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ ಆ ಕುಡುಗಿಯನ್ನು ಕುರಿತು "ಎನ್ನೇ ಸುಭದ್ರೆ, ನಮ್ಮ ತಿಮ್ಮಪ್ಪನನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀಯಾ?" ಎಂದು ತನಾಖೆಯಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು. "ಉಹಂ, ನನಗೆ ಬೇಡ" ಎಂದು ಅವಳು ತಲೆಯಾಡಿಸಿದಳು. "ಯಾಕೆಬೇಡ ಎಂದು ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ ಪುನಃ ಕೇಳಿದಳು, "ಕಷ್ಟಾಗಿಲ್ಲವೇ..." ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಸುಭದ್ರೆ ಬಂದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮರೆತು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ಮದುವೆಯು ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅವಳಿಗೆ ನಾಚುಗೆಯಾಗಿತ್ತು!

ತಿಮ್ಮಪ್ಪನಿಗೆ ಬಹಳ ಅವಮಾನವೆನಿಸಿತು. ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವನು ಕಷ್ಟ. ಅದರೂ ಕಂಡದ್ದು ಹೇಳಿದರೆ ಕಂಡದಂತಹ ಕೋಪ, ಅಲ್ಲಿವೆ? ಆದರೆ ಮಾಡುವುದೇನು?

ಮುಂದೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ತಿಮ್ಮಪ್ಪ ಅವನ ಅಕ್ಕನ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ. ಅಕ್ಕನ ಹೆಸರು ಚಂದ್ರಾವಳಿ. ಅವಳ ಗಂಡನ ಹೆಸರು

ಭಾಸ್ಕರ. ಅವನು ತಿಮ್ಮಪ್ಪನಂತಿದ್ದು, ಎಳ್ಳೇ ಕೆಂಪಾಗಿ ಕಾದ ಬಂಗಾರವಂತೆ ಮಿಂಚುಗುದ್ದು. ಅವನ ಚೆಲುವಾದ ಬಂಗಾರದ ಛಾಯೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ತಿಮ್ಮಪ್ಪನಿಗೆ ಬಹಳ ಕುತೂಹಲವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ತನಗೆ ಅಂತಹ ಬಂಗಾರದ ಛಾಯೆ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂಬ ಅಸೂಯೆಯೂ ಏಳುತ್ತಿತ್ತು.

ಭಾಸ್ಕರ ಮಾವನೊಡನೆ ಏನೋ ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ತಿಮ್ಮಪ್ಪ ನೆನೆಸುತ್ತಿದ್ದ. ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಅವನು ತುಂಬಾ ಮೊದ್ದನನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕೇಳಲಿಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಅದರೂ ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಸಮಯ ನೋಡಿ ಮುಖವಾಗಿ ಭಾಸ್ಕರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ—“ಬಾವಾ, ನಿಮ್ಮ ಮೈಗೆ ಈ ಬಂಗಾರದ ಬಣ್ಣ ಹೇಗೆ ಬಂತು?” ಎಂದು ಕೇಳಿಬಿಟ್ಟ.

ಭಾಸ್ಕರ ಬಹಳ ತುಂಟಿಬುದ್ಧಿಯವ, ಎಳ್ಳೇ ಕುಣ್ಣೋದ್ದುಗಾರ. ಅಂತೆಯೇ ಒಳಗೊಳಗೇ ನಗುತ್ತ ಹೀಗೆಂದ:

“ಬಣ್ಣ ಕ್ಲೇನು ಎಂತೋ ಮಹಾ? ನಾನು ಸಹಾ ಸಣ್ಣವನಾಗಿರುವಾಗ ನಿನ್ನ ಹಾಗೆಯೇ ಕರಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಿನಗಿಂತಲೂ ಕಪ್ಪು. ಅದಕ್ಕೇ ಎಲ್ಲರೂ ನನ್ನನ್ನು ‘ಕುನ್ನೇರಳೆ ಹಣ್ಣು’ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಒಮ್ಮೆ ನನ್ನ ಮಾವನೊಂದಿಗೆ ಕೇಳಿದೆ. ನನ್ನ ಮಾವನ ಮೈ ಎಳ್ಳೇ ಬಂಗಾರದ ಬಣ್ಣ. ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅವರು ಆ ಗುಟ್ಟು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರು.”

ಎಂದಿನೇ ಹೇಗೆ ಭಾಸ್ಕರನು ಸುಮ್ಮನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟ. ಇನ್ನು ತಿಮ್ಮಪ್ಪನಿಂದ ಸುಮ್ಮನರಲಾದೀತೆ? “ಅದೇನು ಗುಟ್ಟು ಬಾವಾ? ನನಗೆ ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ” ಎಂದ.

“ಕೇಳುತ್ತೇನೆ ತಡಿ. ಶ್ವಾಸ ಬಿಡಬೇಡವೇ ನಾನು? ಮತ್ತೇನಿಲ್ಲ, ಕೆಂಪಗೆ ಕಾದ ಇಟ್ಟಿಗೆ ಕಲ್ಲನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ವಿಶಾಸ್ತಾನ ಮಾಡುವಾಗ ಆ ಫುಡಿಯಿಂದ ಹೇಸುವನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಕ್ಕುತ್ತ ಶುಭ್ರವಾಗಿ ಮೀಯಬೇಕು. ಬರೀ ಲಾಲ್ಪುದಿನ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಕು. ಕಪ್ಪಲ್ಲಾ ಹೋಗಿ. ನೀಲವಾಗಿ ಅರಸಿ ನಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ. ಕಡೆಗೆ ಗುಲಾಬಿ ಎಣ್ಣಿನ ಕಾಂತಿ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ.

ಬಳಿಕ “ತಿಮ್ಮ, ಎಂದು ಲೋಟಿ ನೀರು ತಂದು ಕೊಡು ಎಂದು ತಿಮ್ಮನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ?

ಅವನು ಬಲು ಉತ್ತಮದಿಂದ ಎಲ್ಲೆಗೋ ಬಿಡಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಭಾಸ್ಕರನು ತನ್ನ ಕೆಲಸದಮೇಲೆ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಊಟದ ಸಲೆ ಬಂತು. ತಿಮ್ಮ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. "ತಿಮ್ಮಪ್ಪನನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಕಳಿಸಿ (ಕಾ?) ಎಂದು ಹಿಂದ್ರಾವಳಿ ಪತಿಯೊಡನೆ ಕೇಳಿದಳು. "ಇವರಾ? ಉರು ನೋಡು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹೋಗಿ ದಾ ನೋಡು ನೋಡು, ಎಂದಾನು" ಎಂದು ಹಿಂದ್ರಾವಳಿ ಊಟವನ್ನು ತಿರಿಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ತಿಮ್ಮನ ಬರುವಿಕೆಗಾಗಿ ಹಾಲಿ ನೋಡಿ ನೋಡಿ ಹಿಂದ್ರಾವಳಿಗೆ ಸಾಕಾಯಿತು. ತಮ್ಮ ಗಾಬರಿಯೂ ಆಯಿತು. ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕಲಿಕ್ಕೆ ಕೆಲಸದವಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದಳು. ಅವಳು ಊಲೆಲಾ ತಿರುಗುತ್ತಾ ಕಡೆಗೆ ಕೆಲೆಯ ಬದಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದಾಗ, ತಿಮ್ಮಪ್ಪ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಅವನು ಕೆಲೆಯ ಮೆಟ್ಟಲಿನ ಮೇಲೆ ನಿಂತುಕೊಂಡು, ಇಟಗೆಯ ಕಡಿಯಿಂದ ತನ್ನ ಬಲವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ದೇಹವನ್ನು ತಿಕ್ಕುತ್ತಾ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಕೆಲಸದವಳು ತನ್ನೊಳಗೇ ನಕ್ಕಳು. ಬಳಿಕ— "ಸ್ವಾಮಿ, ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕನವರು ನಿಮಗಾಗಿ ಕಾದಿದ್ದಾರೆ. ಬೇಗ ಬಿನ್ನ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವಳು ಹೋದಳು.

ಅನಂತರ ಒಂದು ಗಂಟೆ ತಾಳಿ ತಿಮ್ಮಪ್ಪ ಮನೆಗೆ ಬಂದ. "ಎನ್ನೋ ತಿಮ್ಮ, ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಈ ಒಂದು ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ ಏನು ಮಾಡುತ್ತೀಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಹಿಂದ್ರಾವಳಿ. ತಿಮ್ಮಪ್ಪನು ಭಾಸ ಹೇಳಿದ ಗೋಖಾಯಾ ಗುಟ್ಟನ್ನು ಮೆಲ್ಲನೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳೋ ಎಂದು ಕೊಂಡು— "ಏನಿಲ್ಲ, ಗಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಊಟ ಮಾಡಿ ಹೊರಗೆ ಹೋದ.

ತನ್ನ ದೇಹಕಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ಅವನು ಜಗುಲಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ, ತಣಿಯ ಗಾಳಿಗೆ ಮೈ ಹೊಡೆದು ಕುಳಿತ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಉರಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಬಾಘೆ ಪಡುತ್ತ, ಕೂತುಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮಲಗಿದ. ಎಳಲಿಕ್ಕೂ ಕೂಡಲಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ.

ನಾನಿತ್ತಮ್ಮ? ಕಣ್ಣನ್ನು ಓಸಮಾಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣ ಎಂದಿದ್ದೀರಿ. ಅದಕ್ಕೇ ಬೇಗಬಂದೆ” ಎಂದನು.

ನಾನು ತಿಮ್ಮನನ್ನು ಹುಡುಕಲಿಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಜವಾಲೆಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಬಾಳೆ ಪಡುತ್ತಿರುವ ತಿಮ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿ “ಎರವಾ ಮಲಗಿದ್ದೆ” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಜ್ವರ ಬಂದಿರುವುದೇನೋ ಎಂದು ಮೈಯಲ್ಲಿ ಕೈಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿವಾಗ, ದೇಹ ವೆಲ್ಲಾ ಗಿರಿಹೋಗಿ ಕೆಂಪಗಾಗಿ ತೋರಿತು. ಚಂದ್ರಾವಳಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.

ತಿಮ್ಮನು ಬಾವನನ್ನು ನೋಡಿ — “ಬಾವಾ ನೀವು ಹೇಳಿದಂತೆಯೆ ಮಾಡಿದೆ: ಈಗ ನನ್ನ ಮೈರಂಗು ಬದಲಾವಣೆ ಹೊಂದುತ್ತಾ ಇದೆ” ಎಂದನು.

“ಏನು!” ಎಂದರು ಇಬ್ಬರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ.

“ನಾಲ್ಕುದಿನ ಮಿಂದರೆ ಬಂಗಾರದ ಛಾಯೆ ಬರುತ್ತವೆಂದಿರಿ ನೀವು, ಆಪ್ತರವರಿಗೆ ತಾಳುವುದು ಯಾಕೆ ಅಂತ ನಾನು ಒಂದೇ ಸಾರಿ ನಾಲ್ಕು ಇಟ್ಟಿಗೆ ಫಡಿನಾಡಿ, ಎಲ್ಲಾ

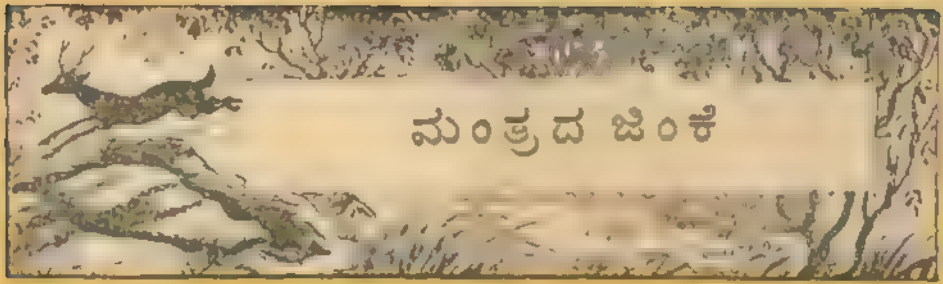
ಫಡಿಯೂ ಹಾಕಿ ತಿಕ್ಕಿ ಮಿಂಮದಿಟ್ಟೆ. ನನ್ನ ಕಣ್ಣು ಬಗ್ಗು ಹೋಗಿ ಪರಿದು ಬಗ್ಗು ಬಂತು. ಅತ್ತನೆ ಬಾವಾ? ಎಂದು ತಿಮ್ಮನು ತನ್ನ ಬಾಳೆಯನ್ನು ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕೇಳಿದನು.

ಬಾಸ್ಕರನು “ಅಯ್ಯೋ” ಎಂದು ನಕ್ಕನು. ಚಂದ್ರಾವಳಿ “ಅದೇನು? ಇಟ್ಟಿಗೆ ಫಡಿ ಎಕೆ?” ಎಂದಳು ಒಂದೂ ತಿಳಿಯದೆ.

“ಎಲ್ಲಾ ಆಮೇಲೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನೋವಲು ತೆಂಗಿನಷ್ಟೆ ಓಸೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ, ಇವನ ಮೈಗೆ ತೆಂಗಿನೆಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚು” ಎಂದನು.

ಈ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಎರಡುದಿನ ನಡೆದಾಗ, ನೋವು ಕಡಮೆಯಾಯಿತು. ಕೆಂಪು ಒಣವು ಹೋಗಿ ನೋವರಿಸಂತೆಯೇ ಕರಗಿದ. “ಓನೂ ಇಟ್ಟಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಬೇಕೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಬಾಸ್ಕರನು ನಗುತ್ತ — “ಹೋಗೋ ಹುಚ್ಚ, ಕುಚೋದಕ್ಕೆ ನಾನೇನೋ ಹೇಳದರೆ ಹಾಗೇ ಮಾಡೋದೇನೋ? ಅಷ್ಟಕ್ಕೂ ನೀನು ಕನ್ಯಾ ಗಿಡ್ಡರೇನಂತೆ? ಮದುವೆ ಮಾಡಲಾರದೆಂದು ಛಯ ಪಡಬೇಡ. ನನಗೇ ಒಪ್ಪಳು ಮಗಳು ಹುಟ್ಟಿದರೆ ನಿನಗೇ ಕೊಡು. ಮದುವೆ ಮಾಡು ತ್ತೀರಿ!” ಎಂದು ವ್ಯರ್ಥ ಹೇಳಿದನು.

ಮಂತ್ರದ ಜಿಂಕೆ

ಸಾವಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟಿ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯಾಪಾರಿ. ಆದರೆ ಸರಸು ಬೋಳಿ. ಕಷ್ಟವಟ್ಟು ಲಕ್ಷ ಸಂಪಾದಿಸಿದರೂ, ಹುಲ್ಲು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಡವನಂತೆಯೇ ಇದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಆಸೆಗೆ ಅಂತ್ಯವೇ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಲಾಭ ಸಂಪಾದಿಸುವ ಉಪಾಯವನ್ನು ಸದಾ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ದಿನ, ಅವನ ಚಿಕ್ಕಂದಿನ ಗೆಳೆಯ ಕೋದಂಡನು ಆಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿದ. ಇಬ್ಬರೂ ಕುಳಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಆಗ ಶೆಟ್ಟಿ — “ಎನು ಹೇಳಲಿ ಗೆಳೆಯ? ಎಲ್ಲಾ ಸಾಮಾನು ಅಗ್ಗವಾಗಿದೆ. ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವವರೇ ಇಲ್ಲ. ಲಾಭ ಸೋನ್ನೆ, ದೇಶಕ್ಕೇರಾದರೂ ಕ್ಷಾಮಗೀತು ಒಂದರಿತಾನೇ ವರ್ತಕರಿಗೆ ಲಾಭ?” ಎಂದ.

ಆದಕ್ಕೆ ಕೋದಂಡ — “ಇದೇನು ಮಹಾ? ಇಷ್ಟೊಂದು ಸಣ್ಣ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಬಾಂಧವ್ಯೇಕೆ? ನಿನಗೆ ನನ್ನ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತುವೋ ಇಲ್ಲವೋ? ನಾನು ಮಲಯಾಳ ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದು, ಮಹಾಮಹಾಮಂತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಲಿತುಕೊಂಡು ಈಗ ತಾನೇ

ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಮಲಯಾಳ ಮಂತ್ರಗಳೆಂದರೇನು ಸಾಮಾನ್ಯವೇ? ನಾವು ಹೇಳದಂತೆ ಕೇಳುತ್ತವೆ. ಈಗ ನಿನಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಾಮ ಬರಮಾಡಬೇಕೋ? ಬರಿ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಲೋಕದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಕ್ಷಾಮ ಒರಬೇಕಾದರೂ ನಾನು ಒರಿಸಬಲ್ಲೆ. ನೋಡುತ್ತಿಯಾ ನನ್ನ ಕರಾಮತವನ್ನು?” ಎಂದನು.

ಸಾವಯ್ಯ ಕುತೂಹಲದಿಂದ — “ನಿಜವೇ ನನ್ನ ಮಾತು? ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೀನು ಕ್ಷಾಮ ಬರಿಸುವಿಯಾದರೆ, ಆಗ ನಾನು ನಿನಗೆ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟೇನು!” ಎಂದನು.

“ಖಂಡಿತ ತಾನೆ? ಸರಿ. ನೀನು ಇಂದಿನಿಂದಲೇ ಜೀವನ ಸುಖಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ನನ್ನ ಕಣಜದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೋ. ಇನ್ನೊಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡು ದೇಶದ ರೀತಿಯನ್ನು! ನಿನ್ನ ಮಾತು, ಮಾತ್ರ ಮರೆಯಬೇಡ ಮತ್ತೆ!” ಎಂದು ಕೋದಂಡನು ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಕೋದಂಡನು ಇಷ್ಟಕ್ಕೊಂದು ದಿನದೀಕ್ಷಾ ಬದ್ಧನಾಗಿ ಕುಳಿತು ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸಿದನು.

ಹೊಸಬಾಳೆ ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ, ಸೊರಬ.

ತರುವಾಯ ಒಂದು ಜಿಂಕೆಯನ್ನು ಸಂಕಾ
ದಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವರ ಮೇಲೆ ಮಂತ್ರವನ್ನಾಡಿದನು.
ನಡೆಸಿದನು. ಒಳಕ್ಕೆ ಎದರ ಕೊಡುವ ಎದೆ
ಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಾಯತನನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಆ ಜಿಂಕೆ
ಯನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ಓಡಿಸಿದನು. ಆ ಜಿಂಕೆ
ಸಿಕ್ಕ ಸಿಕ್ಕಲ್ಲಾ ತಿರುಗಾಡಿತು. ಆದರೆ ಮತ್ತೆ
ಇನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿ ಇದೆ ಹುಲ್ಲು ಒಣಗಿತ್ತು.
ಅವರ ಗಾಳಿ ತಾಕದಷ್ಟು ಇರುವ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು.
ಅಲ್ಲಿಗೆ ಆದ ಮೂರು ವರ್ಷ
ವರೆಗೆ ಯಾರ ಕೈಗೂ ಸಿಕ್ಕದೆ ಉದಾರು
ತಿರುಗಿತು. ಆಗ ದೇವರೇ ತಾವು ದಿಂದ
ಒಂದು ಕೊಡಲು ನಡೆಸಿದನು. ಹುಲ್ಲು
ಗೋಡೆ ತುಂಬಿಸಿದನು. ಮೇಲೆ ಹುಲ್ಲು.

ಹುಲ್ಲು ಆ ಜಿಂಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ತಿರುಗಿ ತಿರುಗಿ
ವಾಪಸು ಆದ ಕೊಡುವ ಮನೆಯ

ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು
ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅವರ ಮಂತ್ರ. ಇದು
ಕೋದಂಡನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಂತ್ರದಿಂದ
ದೆವನನ್ನು ಮಾಡಿದ ಬಾಡಿಸಿ, ಸಾವಯ್ಯ
ಕಟ್ಟಿಯಿಂದ ಲಕ್ಷಾಚನ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ
ಕೋದಂಡನನ್ನು, ನಿತ್ಯವೂ ದಾರಿದ್ರ್ಯವೇ
ಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಒಮ್ಮೆ ಕಳ್ಳರು ಹೊಕ್ಕರು;
ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕೋದಂಡನ ಕಾಟ; ಮಗದೊಮ್ಮೆ
ಮಕ್ಕಳ ಭೂತ ಪಿಟಾಚಿಗಳ ಬಾಧೆ. ಹಾಗೂ
ಬಿಗೂ ಮಂತ್ರವಾದಿ ಕೋದಂಡನಿಗೆ
ಸಹಿಸಲಾಗದೆ, ನಮ್ಮ ದಿವ್ಯ ಇಷ್ಟ ಮಂತ್ರ
ಹಿಡಿದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಮರುಗಿ
ದಳು. ಮಂತ್ರವಾದಿ ಇವರ ಕಾರಣವನ್ನು
ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಹೊರಗೆ ಏನೋ ಸದ್ದು
ಕೇಳಿ, ಕೋದಂಡನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿ
ದನು. ತಾನು ಮಂತ್ರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟ ಜಿಂಕೆ ಅಲ್ಲಿ
ರನ್ನದನ್ನು ಕಂಡು "ಹಾ!" ಎಂದನು
ಕೋದಂಡನು ಕಿಡಿಕಿರಿಯಾದನು. "ಓಹೋ!
ನನ್ನ ಈ ಕಾಟಕ್ಕೆ ಈ ಪೀಡೆಯೇ ಕಾರಣ!
ಇದು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಬಂದು ಮಲಗುವುದೇ!
ಹಾಳು ಬಡವಾ! ಎಷ್ಟಾ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ
ದೋ ಮನೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು, ಅವರ ಕೊಂಬನ್ನು
ಓಡಿಸು ಅಕ್ಕಿತ್ರಿ ಎಳೆದೊಡುತ್ತ, ಚೆನ್ನಾಗಿ
ಹೊಡೆದು "ಇನ್ನು ಬಂದರೆ ಕೊಂದೊಡೆ"ಕು
ವೆನು! ಎಂದು ಕೂಗಿ ಮೂಡಬಿಟ್ಟನು. ಜಿಂಕೆ
ಬಾಧೆ ವಡವಾ ಓಡಿಹೋಯಿತು. ಕೋದಂ

ಇದು ಅವರ ಕೊಂಬನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎಳೆದಾಡಿ
ಹಾಗೆ, ಕೊಂಬಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ ತಾಯತ್ತಿನ ಮಗ
ತುಂಡಾದುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.
ತಾಯಿತ್ತು ತುತ್ತು ನಾತ್ತು ಕೊಂಬಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ
ಕೊಂಡಿತ್ತು!

ಆಗ ವ್ಯಾಧಾತ್ಮಿಯ ಸಮಯ. ರಾಜನೂ
ಮಂತ್ರಿಯೂ ಕೂಡ ವೇಷವನ್ನು ಧರಿಸಿ
ಕೊಂಡು ಊರೊಳಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡು
ತ್ತಿದ್ದರು. ದೇವನನ್ನು ಬಾಧಿಸುವ ಫೋರ
ವಾದ ಅಕ್ಷಾಮನನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ
ತುಂಬಾ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹಾಗಿದ್ದರು. ಈಗಲೇ
ಮಗು ಕುರಿತು ಜನರು ವಿಭವಿಭವಾಗಿ
ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರೂ ರಾಜನು
ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯ ನಾಯಕನಾದುದು ಅವನನ್ನು
ಯಾರೂ ಮೂರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. "ಅಯ್ಯೋ! ನಮ್ಮ
ರಾಜನು ಧರ್ಮ ಪ್ರಭುವಾಗಿರುವನು.
ನಮ್ಮ ರನ್ನೂ ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಂತೆ
ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಈ
ಕ್ಷಾಮನೇಕೆಂದಂತೂ, ಮೇವರಿಗೇನು ಸಿಕ್ಕಿ?"
ಅಲ್ಲಿ ಯಾರ ಒಬ್ಬ ಕಾರ್ಯವೋ! ಇದಕ್ಕೆ
ಯಾ ನಾಂಗೆ ವಿಮೋಚನೆವೋ!" ಎಂದು
ಒಂದು ಗುರುತು ನಾಂಗೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು
ರಾಜನೇ ಕಿಣ್ವವಾಗಿ ಕೇಳಿದನು. ಅವನಿಗೆ
ಒಬ್ಬಳ ವ್ಯಸನವಾಯಿತು. "ಪ್ರಜೆಗಳ ವಿಭ
ಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ
ವೇವೆ!" ಎಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಸಿಕ್ಕಿ ಕೂಡಾಗಿ
ನಿಂತನು. ಮಂತ್ರಿಯೂ ತುಂಬಾ ಬಿಟ್ಟನಾದನು.

ಅವರು ನಿಂತ ಸ್ಥಳವು ಒಂದು ಇಕ್ಕಟಾದ
ವಾಗಿ. ಸುತ್ತೂ ಕಗತ್ತಲೆ. ಯಾವುದೋ
ಒಂದು ಪ್ರಾಣಿ ಓಡಿ ಬರುವ ಸಮಯ ಕೇಳಿತು.
ಅದು ಮುಚಿನಂತೆ ಬಂದು ಅವರ ಮುಂತಿಗಳ
ಕಾಲುಗಳಿಗೆ ತಾಗಿ ಕೊಂಡು ಓಡಿಯು
ಹೋಯಿತು. ಆಗ ರಾಜನ ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ
ಬಿದ್ದ ಏಕೋ ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ರಾಜನು
ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡನು. ಇದ್ದರೂ ತುತ್ತು ಅಡೆಗೆ
ಹೋಗಿ ಬಿದ್ದಿರುವ ಮೇವದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ
ನೋಡಿ ನಾಂಗೆ ಅದೊಂದು ಜಿಗುಡಾದ
ತಾಯತ್ತು. ಕೂಡಲೇ ಅವನ್ನು ಒಡೆದು ನೋಡಿ
ಹಾಗೆ, ಅದರೊಳಗೆ ಒಂದು ಬೇಟೆಯುತ್ತು.
ಅದರಲ್ಲಿ "ಈ ಬೇಟೆಯನ್ನು ಬಾವಿಯೊಳಗೆ
ಹಾಕಿದರೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬರುವ ನಾವು ಕೂಡಲೇ
ನಿವಾರಣವಾಗುವುದು. ಮಾಡುತ್ತೆ."

ರಾಜನಿಗಾದ ಆನಂದಕ್ಕೂ ಅಶ್ವತ್ಥಕ್ಕೂ ಸಾರವಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರೂ ಬಳಯಲ್ಲಿಮೊಂದು ಬಾಕಿಯ ಬಳಗ ಹೋಗಿ ಆ ಬಳಿಯನ್ನು ಅದರೊಳಗೆ ಹಾಕಿದರು.

ತತ್ ಕ್ಷಣವೇ ಅದೇವಾಕ್ಯವೋ! ಆಕಾರದ ನಾಲ್ಕೂ ಸುತ್ತೂ ನೇರಗಳು ಮಂಚಿಕೊಂಡು ಬಂದುವು. ಆ ಕಾರಣವೇ ಇಂದು ಬಿಳುಪಂತೆ ಮಳೆ ಸುರಿಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಈ ಅದ್ಭುತವನ್ನು ನೋಡಿ ಯಾರಿಗೆ ತಾನೇ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗದು? ಮೂರು ವರ್ಷದ ಮಳೆಯೂ ಒಂದೇ ಬಾರಿ ಬರುವಂತೆ ಜಡಿ ಮಳೆ ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಅರಸನಿಗೂ ಮಂತ್ರಿಯೂ ಆನಂದಾಶ್ಚರ್ಯಗಳಾದರೂ, ಭಯಂಕರ ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದು ಮೇಚಾಗಿ ಹೋದರು. ಆ ಮಳೆಯ

ಲ್ಲಿಯೂ ಚಳಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಉಳಿಯಲಾರದೆ, ಯಾವದೋ ಒಂದು ಹುಲ್ಲು ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಟ್ಟಿಸಿತು. ಆ ಮಳೆಯಲ್ಲಿಂದ ಒಬ್ಬಳೇ ಹೆಂಗಸು, ಈ ಕಷ್ಟಾತರಿಗೆ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿತು. ಒಳೆಯ ಪಿಣಿಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು. ಬಿಸಿಬಿಸಿ ಗಂಜಿಯನ್ನೂ ಉಪ್ಪಿನ ಕಾಯಿಯನ್ನೂ ಬಡಿಸಿ ಉಪಚಾರ ಮಾಡಿದಳು. ಅವಳು ಗಂಡನಿಗಾಗಿ ಕಾದಿರುವಳೆಂದೂ, ಗಂಡನು ಅಂಗಡಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಮುಗಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಬರುವಾಗ ಮನ್ಯರಾತ್ರಿ ಕಳೆದುಹೋಗುವುದೂ ಉಂಟೆಂದೂ ತಿಳಿದು ಬಂತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಳೆ ನಿಂತಿತು, ಆ ಹೆಂಗಸಿಗೆ ತುಂಬಾ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಅರಸು ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೊರಟು ಹೋದರು.

ಮುಂಚಾನೆ ವಿಳುತ್ತಲೇ ಅರಸನು ರಾತ್ರಿಯ ಗೂಢಾಚಾರವನ್ನು ಬರಮಾಡಿಸಮಾಚಾರ ಕೇಳುವ ಪದ್ಧತಿಯಿತ್ತು. ಆ ಪ್ರಕಾರ ಒಬ್ಬ ಗೂಢಾಚಾರನು ಅರಸನನ್ನು ಕೂತುಹೀಗಿಂದ—“ಪ್ರಭು! ರಾತ್ರಿ ಅದ್ಭುತವಾದ ಮಳೆ ಬಂದಂತೆಯೇ, ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿದೆ: ಒಂದು ಹುಲ್ಲು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವರ್ತಕನಿಗೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಗೂ ಜಗಳವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನಿಗಾಗಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಗಂಜಿಯನ್ನು ಅವಳು ಯಾರೋ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಪ್ರಯಾಣಿಕನಿಗೆ ಹಾಕಿ ಕಳುಹಿಸಿದಳಂತೆ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ವರ್ತಕ—ನಾನು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ

ಹೊಮ್ಮುವಂತು ಮಾಡಿಸಿ, ಲಾಭ ಗಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ನೀನು ಈ ದಿನ ವಾಸ ಭರ್ಮ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಿಯಾ? ಭಕ್ತನೆ ಏಕೆ ಹೀಗೆ ಮಳೆ ಬರುತ್ತೋ ಅಂದು ಕೊಂಡೆ. ನೀನು ಯಾರೋ ದಾರಿ ಹೋಕುಗೆ ಗಂಜಿ ಹೊಮ್ಮುವುದ ರಿಂದ "ಓ ಹೀಗೆ ಮಳೆ ಬಂತು! ಇನ್ನು ಕಾನು ಹೋಗುತ್ತೆ, ಅಮೇಲೆ ನಾನು ಲಾಭ ಗಳಿಸುವ ವೇಳೆ ಮುಟ್ಟು!" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಆ ವತ ಕನು ಶನ್ನ ಹೆ ದತಿಯನ್ನು ಚಿಕ್ಕಗೆ ಹೊದುವನು. ಈ ವ್ಯಾಸಕ್ಕೂ ಆ ವತ ಕನಿಗೂ ಏನೋ ಸಂಭವಿಸುವೀಕೆಂದ ಕೊಂಡು, ನಾನು ಈ ವತ ಕನಿಗೂ ತಂದಿದ್ದೇನೆ ಎಂದನು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ಸೋಜಿಗ ಸಹತ್ಯ ಆ ವತ ಕನನ್ನು ರಾಜ ಸಭೆಗೆ ಬರಮಾಡಿ ಕೊಂಡನು ಅವತ ಕ ಚೀರೆ ಯಾರೂ ಅಲ್ಲ: ನಮ್ಮ ಪಾಪಯ್ಯ ಕೆಟ್ಟಯ್ಯ.

ಅವನು ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು "ಓ ಕೆಟ್ಟ! ವೇರಕ್ಕೆ ಕಾನು ಬರುವಂತೆ ಮಾಡುವನು ನೀನೇ ಎಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದು ಬಂತು. ನೀನು ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಗೆ ತಾಯ್ತನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ? ಹೊಮ್ಮ ನಿವಾರಣೆಗೆ ತಕ್ಕ ಉಪಾಯವನ್ನು ಆ ತಾಯ್ತನಿಗೆ ಇಡವೀಕೆಂಬ ಒಳ್ಳೆಯ ಬುದ್ಧಿ ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂತು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಏನೋ ನಡೆದಿದೆ" ಎಂದು ಕೆಟ್ಟಿಗೆ ತುಂಬಾ ಭಯವಾಯಿತು. "ಅದು ಕಾಣ್ತಲ್ಲ. ಕೋದಂಡ ಮಂತ್ರ ಸಾದಿ." ಎಂದು ಪಾಪಯ್ಯ

ಸಹ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಕೊಂಡು, ದೊರೆಯ ಪಾದದ ವೇಲೆ ಬಿದ್ದನು.

ಸಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ದೇವಸ್ಥಾನವನ್ನು ಮಾಡಿದ ಈ ದೊರೆ ಮನುಗೆ ಯೋಗ್ಯ ತಿಕ್ಕಿನನ್ನು, ವಧಿಸುವೀಕೆಂದ ಕೊಂಡು, ಅವನು ಅವ ನನ್ನು ಬಂಧಿಗೊಳಿಸುವುದರಿಸಿದನು. ಈ ಸುದ್ದಿ ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹರಡಿತು.

ಅದರಿ ರಾಜನು ಆ ಪಾಪಯ್ಯ ಕೆಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿತು. ಅವನ ಗತಿ ಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಅವನ ಪತ್ನಿ ಓಡಿ ಬಂದು ಅವನು ಪಾದದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು, "ನನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಅವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡದಂತೆ ನಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡಳು. ರಾಜನಿಗೆ ಅವಳ ಸ್ವರವ ಗುರುತು ಹತ್ತಿತು.

ಅವಳು ಮೆಲೆಗೂ ಮಂತ್ರಿಗೂ, ಅರಾತ್ರಿ
ಯಲ್ಲಿ, ಒಳ ಒಲೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಬಿಸಿ
ಗಂಟಿಯನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಆರಂಭದ ಕುಳಿವಾ
ಗಿಲ್ಲ! ಅಂತಹ ಕುಳಿವೆಗೆ ಇಂತಹ
ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹೆಚ್ಚಿಕೆಗೆ ದಾಖಲೆ ನೀಡಬಿಡು
ದರು: ಅವಳು ಗಂಟಿಯನ್ನು ತನ್ನ ದಾಸ
ಮಾಡಿದುದರಿಂದಲೇ ಈಗ ಕೋರದ ಬುದ್ಧಿ
ಹಾಗೆಯೇ ಬಿಡು. ಅವಳು ಗಂಟಿಯನ್ನು
ಕೊಳ್ಳಿಸಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟಳು. ಇಂತಹ
ನಿರ್ದಯ ರಾಜರು ಇವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದು
ತುಂಬಾ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯೇ. ಈ ಕೃಷ್ಣ
ಸ್ತ್ರೀಯೊಂದಿಗೆ ಮನೆಯ ಕಾಪಾಡುವುದು.
ಆದರೆ ಯಾರಾಗಲೂ ಇಂತಹ ಕೃಷ್ಣಿಯ
ನನಗೆ ರಾಜಭಟರ ಕಾವಲಾಯಿತು!

ಭಯಂಕರ ಮಂತ್ರಿಯಾದಿರುವವರು
ಕೋರದವರನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬರುವ
ಮಂತ್ರಿಯೂ ರಾಜನು ಇವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬಿಡು
ದರು. ಅವರೇ ಆ ಕೊರದವರಂತೆ ಮನೆಯ
ಬಿಡು. ಗೋಪಿ? ಅವರು ಆ ಬಂಕೆಯನ್ನು
ಮಂತ್ರಿಯ ಕೊಲ್ಲಬಿಡಿದ ಮೇಲೂ ಅವಳಿಗೆ
ಸಮಾಧಾನವಿರಲಿಲ್ಲ ಕೋರದ ಕರು

ಹಾಗಿ, ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣದೆ ಆ ಬಂಕೆಯ
ಮೈಗೆ ಎತ್ತಿದವರಲ್ಲಿ ಮೊರೆಮದನ್ನು
ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದಂತೆ ಅವಳಿಗೆ ನಡುಕ
ಹಿಂದಿತು. ತನ್ನ ಹೆಚ್ಚಿನಿಂದ ಅವರ ಕಾಲು
ಗಿಳಿಲು ಮುರಿದು, ಆ ಬಂಕೆ ಎತ್ತಿಯಾದಮೂ
ಬದ್ದುಗಿದ್ದು ಸತ್ತರೆ, ಕ್ಷಾಮವು ಇವಳಿಗೆ
ಹೀಗೆ ಉಂಟಾದದ್ದು! ತನ್ನಾಗಲೂ ಲಾಭ
ವಿಲ್ಲದೆ, ತಾನು ಕೋರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ
ಯಾದೆನಲ್ಲ! ಎದುರಾದವರನ್ನು ಸತ್ತಂತೆ,
ಭಯದಿಂದಲೂ ಮರೋಡಾದವರೊಂದಿಗೂ
ತಿರಬಿಡುವಂತೆ ಇವಳಿಗೆಯೂ ಬಿದ್ದು
ಬಿದ್ದವು. ಅವರ ಹೆಚ್ಚಿಕೆ ಗಂಟಿಯಾದರು.
'ಬಿಡು! ಮಂತ್ರಿ! ಕಾಪಾಡು!' ಎಂದು
ಅವರು ಬಿಡಬಿಡಿಸಿ ಕೊಡುವರು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಭಯಂಕರ ಮಂತ್ರಿಯೂ
ಬಂತ. ಅವರಿಂದ ಕೋರದವನಿಗೆ ಮನ್ನ
ಗವಿಟ್ಟು ಬಿಡಬಿಡು ಮನ್ನಿಸಿಕೊಂಡು ಕೊಡ
ದಿರಲೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಿತು. ಕನಕ ರಾಜಭಟ
ರನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಲೇ ಯಾವ ರಾಜರನ್ನು
ನೋಡಿದಂತಾಯಿತು. ಎದುರಾದವರು ಸತ್ತು
ಬಿದ್ದರು!

ಅನೇಕ ಸರ್ವಗಳ ಹಿಂದೆ ಶುಭ್ರಾವತಿ ದೇವ
ದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತನಿರತರೇಂದ್ರಿತ್ಯು. ಅವನಿಗೆ
ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು. ಮೊದಲನೆಯವಳಿಗೆ ಹತ್ತು
ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳು. ಎರಡನೆಯವಳಿಗೆ ಇಬ್ಬರೇ
ಮಕ್ಕಳು. ಹಿರಿಯನ ಹೆಸರು ಗುಣಾಘ;
ಕಿರಿಯನ ಹೆಸರು ಮಂಜುಳಾಂಗ. ಭಕ್ತನಿರ
ನಿಗೆ ಈ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ
ವಸುತೆ.

ಗುಣಾಘನಿಗೆ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಸರ್ವಗಳಾಯಿ
ವಾಗಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಗುಣಾಘನೇ
ಅಧ್ಯಾಪಕನಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತುಂಬಾ
ಗೌರವ. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಗುಣಾಘನ
ಮೇಲೆ ತುಂಬಾ ಮತ್ಸರ.

ಹಿಂದೂ ದೇವತೆ ಗುಣಾಘನಿಗೆ ಹಿಂದೂ
ಸುವಿ ಸತ್ಯವು ಬಿತ್ತು. ಅವನ್ನು ಕುರಿತು
ಅವನು ಬಹಳ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಅಭ್ಯಾಸ
ರೂಪಕ ಹೇಳಿದ. ಅವನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವರಲ್ಲಾ
ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ತೀವ್ರವಾದ ಹಗೆ
ಪೊಟ್ಟರು. ಇದುವರಳ ಸ್ವಭಾವದ ಗುಣಾಘ
ನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗಿರುವಾಗ, ಭಕ್ತನಿರತನ ಮುಖಗಾಮನಿಕ
ಹುಡುಗನು ತೀರಹೋದನು. ಅವನು ತನ್ನ
ಪಿರಿಯ ಹತ್ತು ವರ್ಷಕ್ಕೂ ಕಡಿಮೆ — “ನನ್ನ
ಗಂಡನಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಮೈದಾನಕ್ಕೆ
ಹೋದನು. ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಮೇಲೆಬಿಡಿ. ನೀವು
ಯಾವ ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ
ಗಾವಲು. ಹೆಚ್ಚಿನದೋ ಎಂದು ನಿನಗೆ
ಬಿಡುಬಿಡು ನನಗೆ ತಿಳಿಸು” ಎಂದು ಹೇಳಿ
ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅವನು ಹತ್ತು ಮಂದಿಯೂ
ಹಾಗೆಯೇ ಹೋಗಿ ಬಂದು. ಕೂಡ ಸುತ್ತು
ಗಾವಲನ್ನು ಕರೆದು, ಅಲ್ಲಿ ಸರ್ವಗಳನ್ನು ಮೇಲೆ
ಬಿಟ್ಟು ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಬಿಡಿದರು. ಆದರೆ
ತಂದೆಗೆ ಕಟ್ಟಿರುವುದೇ ಕಳೆದುಹೋಗಿ. ಕಡೆಗೆ
ಭಕ್ತನಿರತನು ಗುಣಾಘನನ್ನು ಕರೆದು “ನನ್ನ
ಅಭ್ಯಾಸವು ಎಷ್ಟಾದರೋ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿ
ದ್ದಾರೋ ನೋಡಿದಾ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಳು
ಹಿಸಿದನು.

ಗುಣಾಘನು ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ
ಅವಿವಿಧವಾಗಿ ಹೋದನು. ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಲ್ಲಾ
ಇವನನ್ನು ಮುಕ್ತಿ “ಏನೋ ಬಂದಿ? ಹೊಸ

ಸ್ವಪ್ನವೇದವರೂ ಬಿತ್ತಿ? ನಮಗೂ ಒಂದು ಸ್ವಪ್ನ ಬಿತ್ತು. ಅದು ಗೇ ವ.ನೆಗೆ ಒಂದು ಮೊಲ ಬಂತು. ನೀನು ಹೆದರಿ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಬಿಡಿ ಬಂದಿ. ನಾವು ಸ್ವಪ್ನ ಹಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿ, ನಾಳೆ ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಕೊಂದು ಬಿಟ್ಟೆವೆಂತೆ? ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಒಲಾ ತ್ತಾದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹೊತ್ತು ಕೊಂಡು ನಡೆದರು.

ಅವನನ್ನು ಹೇಗೆ ಕೊಲ್ಲುವದೆಂದು ಅವರು ಚರ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಗುಲಾಮ ವ್ಯಾಕೂಲಗಳು ಕೆಲವರು ಇದಿರಾಗಿ ಬರು ತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ವರ್ತಕರನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ಇವರಿಗೆ—“ಇವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವದಿಂದೇನು ಲಾಭ? ಮಾರಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಹಣವಾದರೂ ಸಿಕ್ಕೀತು” ಎಂದು ತೋರಿತು. ಕೂಡಲೇ

ಅವರು ಆ ವರ್ತಕರೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡಿ ಇವತ್ತು ಮೊಹರಾಗಳಿಗೆ ಗುಣಾಧ್ಯನನ್ನು ಮಾರಿ ಬಿಟ್ಟರು. ವರ್ತಕರು ಗುಣಾಧ್ಯನೇ ಎರಡ. ಕೈಗಳಿಗೂ ಹಗ್ಗ ಕಟ್ಟಿ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಆ ವರ್ತಕರು ಗುಣಾಧ್ಯನನ್ನು ಮೈಸಾಕ ದೀಪಕ್ಕೆ ಕೊಂಪೊಯ್ದು ಅಲ್ಲಿಯ ಆರಸನಿಗೆ ಅಡಿಯಾಳಾಗಿ ಮಾರಿಬಿಟ್ಟರು.

ಆ ಆರಸನಿಗೆ ಕೂಡಾ ಒಮ್ಮೆ ವಿಚಿತ್ರವಾ ಮೊಂದು ಸ್ವಪ್ನ ಬಿತ್ತು. “ಹಸಿರಾದ ಹುಲ್ಲು ಬಯಲು, ಅದರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನದಿ. ಅ ನದಿಯಿಂದ ಕ್ಷಮುವಾಗಿ ಏಳು ಹಸಗಳು ಮೇಲೆ ಬಂದುವು. ಅವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲಿತು ಪುಟ್ಟ ಯಾಗಿವುವು. ಮತ್ತೆ ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ಅದೇ ನದಿಯಿಂದ ವತ್ತೆ ಏಳು ಹಸುಗಳು ಮೇಲೆ ಬಂದುವು. ಇವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಎಲುಬು ತೊಗಲುಗಳಿಂದ ಒಣಕಲು ದನಗಳಾಗಿವುವು. ಈ ಸೊಂಕಲು ದನಗಳೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಸೃಷ್ಟಿ ಯಾದ ಏಳು ದನಗಳನ್ನೂ ನುಂಗಿಬಿಟ್ಟುವು! ಇದು ರಾಜನ ಸ್ವಪ್ನ.

ಆರಸನು ಜೋಷಿವ್ವರನ್ನು ಕರೆಸಿ ಸ್ವಪ್ನ ಘನವನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಎಷ್ಟು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿದರೂ ಯಾರಿಗೂ ಆ ಸ್ವಪ್ನದ ಅರ್ಥ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ನಮ್ಮ ಗುಣಾಧ್ಯನನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವನಿಂದ: ಪ್ರಭು, ಈ ಸ್ವಪ್ನದ ಮೂಲಕ ದೇವರು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಭವಿಷ್ಯ ಎನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಮೊದಲು ಬಂದ

ಎಳು ಪುಟ್ಟಿಯಾದ ದನಗಳು ಎಳು ವರ್ಷ
ಗಳು. ಈ ಎಳು ವರ್ಷಗಳೂ ದೇರದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ
ಪುಟ್ಟಲವಾದ ಫಸಲು ಬೆಳೆದೀತು. ಅನಂತರದ
ಎಳು ಸಂವತ್ಸರಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಬರಗಾಲ ಬರ
ಲಿಕ್ಕೀತು. ವೊದಲು ತೋರಿದ ಪುಟ್ಟಿಯಾದ
ಗೋವುಗಳು ಅಂದರೆ ಸಿ. ಆ ಸುಖವನ್ನೆಲ್ಲಾ
ಅನಂತರ ಬಂದ ಕಷ್ಟಗಳು ನುಂಗಿಬಿಡುತ್ತವೆ.
ಅಮೆದರಿಂದ ನಾವು ಜಾಗೃತಿಯಿಂದ ಬೇಕು.”

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಾ ಅರಸರು
“ಗುಣಾಘ, ಆ ಜಾಗೃತಿ ಅಂದರೆ ಏನೋ
ನೀನೇ ಹೇಳಬೇಕು” ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ
ಗುಣಾಘನು, “ದನಸ ಧಾನ್ಯ ವೊದಲಾದ
ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾವು ತಿನ್ನುವುದು
ಪ್ರಭುತ್ವದ ಕೂಡಿದವು ಕೊಡಿಸಬೇಕು. ಸುಖ
ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪುಜೆಗಳು ಆ ಆಹಾರ ವಸ್ತು
ಗಳನ್ನು ಮೇಲೆ ಮಾಡುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳ
ಬೇಕು” ಎಂದು ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯವಾದ ನೂತನ
ಗಳನ್ನೂ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದನು.

ಇವನ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಅರಸರು
ಅವನನ್ನು ಗೌರವನೀತನಿಂದ ಬಿಡಿಸಿ ತನ್ನ
ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿಕೊಂಡನು.
ಮತ್ತೆ ಬರಗಾಲದ ಬಾಧೆಯಿಂದ ದೇರವನ್ನು
ಕೂಡುವ ಭಾರವನ್ನು ಕೂಡಾ ಅವನಿಗೇ
ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಭವಿಷ್ಯವು ಗುಣಾಘನು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ
ಜರುಗಿತು. ವೊದಲು ಅಸುಮಿತವಾದ ಬೆಳೆ
ಗಳು ಬೆಳೆದು ತುಂಪಿಹೋದುವು. ಪ್ರಜೆಗಳು

ತಿಂದಿದ್ದು ತಿಂದು, ಉಳಿದವನ್ನು ಹಾಳು
ಮಾಡುವಂತೆ ಗುಣಾಘನು ಒಂದು ಬರಗತಿ
ತಿಗೆದುಕೊಂಡನು. ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟುಬೇಕೋ
ಅಷ್ಟೆ ತಿನ್ನಬಿಟ್ಟು ಮಿಕ್ಕಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ಒಂದು
ಕಾಲು ಕೂಡಾ ಕಳೆದು ಹೋಗುವಂತೆ ಅರಸ
ಕಡಬದಲ್ಲಿ ಭದ್ರಗೊಳಿಸಿದನು.

ಹೀಗೆ ಸುಧೀಕ್ಷಣಾಗಿ ಮೂ ಸಂವತ್ಸರಗಳು
ಕಳೆದು ಹೋದುವು. ಅನಂತರ ‘ಬರ’ ವೆಡೆಂ
ಭೂತವು ತಲೆದೂತು. ಮಳೆಯಿಲ್ಲ, ಬೆಳೆ
ಯಿಲ್ಲ. ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳು ಹಾಡಾ
ಕಾರ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಗುಣಾಘನು
ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳುತ್ತಾ, ಆನೇಕ ಏಕ
ವಾದ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದನು.

ಈ ಕ್ಷಾಮವು ಸುತ್ತು ಮುತ್ತೂ ಇರುವ
ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳಿಗೂ ವ್ಯಾಪಿಸಲಾರಂಭಿತು.

ಅವರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದ. ಅದರ ಕಿರೀ ಮಗ
ನಾದ ಮಂಜುಲಾಂಗನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಳುಹಿಸಿ
ಲಿಲ್ಲ. ಗುಣಾಭ್ಯಾಸ ಸತ್ತು ಹೋದನೆಂದೇ
ಹೀಯಮಕ್ಕಳು ಸುದ್ದಿ ಹುಟ್ಟಿಸಿದರು. ಅವ
ರಿಂದ ಮಂಜುಲಾಂಗನಾದ ಭದ್ರವೀರನು
ಮಂಜುಲಾಂಗನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಒಂದು ನಮಿಷ
ಕೂಡಾ ಅಗಲಲಾರದೇ ಇದ್ದನು.

ಮಂತ್ರಿಯ ನೆ ಸದ್ವಿರೂಪ ಗುಣಾಭ್ಯಾಸ
ಗುರುತು ಅವನ ಅಗ್ಗಂದಿಗೆ ತಿಳಿಯಲೇ
ಇಲ್ಲ. ತಾವು ಗುಣಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಮಾರಿದವನು
ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಸತ್ತಿರುವನು ಎಂದೇ ಅವರ ತಿಳಿ
ವಳಿಕೆ. ಗುಣಾಭ್ಯಾಸಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅಗ್ಗಂದಿರ
ಗುರುತು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು, ಅವರು ಹತ್ತು
ಮಂದಿಬಳಿ ಕರೆತು "ಮಂಜುಲಾಂಗ! ಕಾಳಿ
ಬ್ರಹ್ಮ ಸತ್ತು ಹೋಗುತ್ತಿರಬೇಡಿ ನೀನು ಕೊಟ್ಟ
ನಮ್ಮ ಗುಣಗಳನ್ನು ಕಾಣಿಸಿ!" ಎಂದು
ಗುಣಾಭ್ಯಾಸಿಗೆ ಸವಾಂಗಳ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದರು.
ಗುಣಾಭ್ಯಾಸು ವಿಧಿಯು ಬಿಡುತ್ತ ಕೆಲಕಾರ್ಯ
ಮಾಡುತ್ತ, ಅವರನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಬರಗಾಗಿ
ನಿಂತುಬಿಟ್ಟನು.

ಪರಬೀರದವರಾದ ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ
ಅವರು ಅನುನಾದಿಸುತ್ತಿರುವನೆಂದು ಅವರು
ಸಂದೇಹಿಸುತ್ತ "ವಾಘೋ! ಏನು ಸತ್ಯ
ಬೇಕಾದವೂ ಕಾಲಿ ಬೇಳುಬೆವೆ. ನಾನೇ ನೂ
ಗುಣವಾರಲ್ಲ. ಶುಭ್ರಸತೀದೇವರ ಭದ್ರ
ವೀರನೆಂಬ ರೈತನ ಮಕ್ಕಳು. ನಾವು ಹನ್ನೆರಡು
ಮಂದಿ ಇದ್ದೆವು. ಒಬ್ಬನು ತೀರಿಹೋದನು.

ಅದರ ಬೇರೆ ದೇವದವರಾದ ಮಂಜುಲಾಂಗ ಕೆ
ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಅತ್ತನು
ನಾಮಾಕಾರ ಹೇಳಿತ್ತೀರದು. ಕ್ರಮೇಣ
ನಮಾಕ ರ್ವಿವರದ್ದು ದವಸಭ್ಯಾಸಗಳು
ತುಂಬಿ ಸುಗಮವೆಂದು ತಿಳಿದುಹೋಯಿತು.
ಬೇರೊಬ್ಬರಾದವರಾದ ಅ ರ್ವಿವರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ
ಗುಣಾಭ್ಯಾಸನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಡಿಸಿದರು.
ಯಾರಿಗೂ ಇಷ್ಟವೆನ್ನದೆ ದಾನವರಾದರು
ಗುಣಾಭ್ಯಾಸು ಕತ್ತಲಾಗಲೇ ಇದ್ದನು.

ಗುಣಾಭ್ಯಾಸ ಜನ್ಮದೂಮುಖಾದ ಶುಭ್ರ
ವೀರನಾದವರಾದ ವಾಘನು ಸಂತೆ
ಲೊಂದಿಗೆ ವೈವಾಹಿಕ ವೈವಕ್ಯ ಬರಲಾರಂಭಿಸಿ
ದರು. ಆ ಬಂದವರಲ್ಲಿ ಗುಣಾಭ್ಯಾಸ ಅಗ್ಗಂ
ದಿರುಕೂಡಾ ಇದ್ದನು. ಬರಗಾಲವು ಅವರನ್ನು
ಮಾತ್ರ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತೆಯೆ? ಭದ್ರವೀರನೇ

ಚಿಕ್ಕವನನ್ನು ತಂದೆ ದೂರಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಲಾರದೆ
ತಮ್ಮ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.
ಇದು ಸತ್ಯ. ನಂಬಿರಿ ಪ್ರಭೂ! ಎಂದು
ಗೋಳಿಟ್ಟರು.

ಗುಣಾಧ್ಯನು ಕೋಪವನ್ನು ನಟಿಸುತ್ತಾ
“ನಾನು ನಂಬಲಾರೆ. ಆ ಮಂಜುಳಾಂಗ
ನೆಂಬವನೋ ಕರಕೋಪು ಒಂದು ನನಗೆ
ಶೋರಿಸಿದರೇನೇ ನಾನು ನಂಬುವೆನು. ಅವನ
ವರಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಧೋಷವು ಸ್ಪಷ್ಟವೆಂದು
ಗಿರಬೇಕು. ಉಳಿದ ಒಂಬತ್ತುಮಂದಿಗೂ
ಧಾನ್ಯಕೊಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ತೆಗೆದುಕೊಂಡ
ಹೋಗಿ” ಎಂದನು. ಬೇರೆ ಉಸಾಮಿವರು ಅವರ
ರಕ್ಷಣವನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು ಅವರು
ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು.

ರಾಜಧಿಕರು ಅವರ ಸಂಚಿಯಲ್ಲಿ ಧಾನ್ಯ
ಗಳನ್ನು ಸುಗಿದರು. ಸಂಚಿಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವ
ಮುಂಚೆ, ಗುಣಾಧ್ಯನು ಅವರು ಕೊಟ್ಟ ಹಣ
ವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕಿಳಿಯುವಂತೆ, ಆ ಸಂಚಿ
ಯೊಳಗೇ ಹಾಕಿಸಿ ಕಟ್ಟಿದನು.

ಆ ಒಂಬತ್ತುಮಂದಿಯೂ ಸಂಚಿಗಳನ್ನು
ಕತ್ತಿಗಳ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರ
ಟರು. ದಾಸಿಯಲ್ಲಿ ಕವಾರವಾಗಿ ಆ ಸಂಚಿ
ಯನ್ನು ಬಣ್ಣನೋಡಿದಾಗ ಅವರು ಕೊಟ್ಟ
ಹಣವೂ ಅವರಲ್ಲಿರುವುದು ತಿಳಿಯಿತು. ಇದನ್ನು
ನೋಡಿ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ತಾವು ಕೊಟ್ಟ
ಹಣ ತಮ್ಮ ಸಂಚಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ತಮ್ಮ
ಪೂರಬಾಟೇನೋ ಎಂದು ಹೆದಕಿದರು.

ಇದನ್ನು ಬಂದಾಗ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೋಣ
ವೆಂದು ದೈವಮಾತಾಡಿಕೊಂಡು ತೊರಟರು.

ಮನುಷ್ಯ ಬುದ್ಧಿವಂತನಲ್ಲದೆ ಸರ್ವಜ್ಞನು
ಗುಣಧೀನನಾದ ಸುವರ್ಣನಿಗೆ ತಂದೆಯಾದನೆ
ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ
ತನ್ನ ಭವ್ಯವೀರಿಗೆ ದುಃಖವು ಉಕ್ಕಿ
ಬಂತು. ಕೊನೆಗೆ ಹೀಕು. “ಅದೊ!”
ನಿನ್ನ ಇನ್ನು ಮುಂದೆಯಾದಾಗ ಅಗುಣವು
ಕಾಡು ನನ್ನ ಗಾಳಿಗಲ್ಲದೆ. ಈಗ ನನ್ನ ಕೋ
ಪವು ಮುಂದೆ ಇರುವುದನ್ನು ಕೂಡಾ ಕೊಂಡೊ
ಯ್ಯುವೆನಾ? ನೋಡಲು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂದು,
ನಂತರ ಅನಾನ್ಯಕೊಂಡೊಬ್ಬರಿ!” ಎಂದನು
ಅವನೊಬ್ಬ.

ಒಂದು ತಾವು ಗುಣಾದನಿಗೆ ಮಾಡಿದ
ದ್ರೋಹಕ್ಕೆ, ಈಗ ಬಡ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ತಪ್ಪಿ

ರಾಜೀವಪ್ರಚಾರಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದೆಂದು ತಿಳಿದು ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟರು.

ಇವೆಲ್ಲವು ಸುಖ ಬಂದುದು ತಿಳಿಯುತ್ತಲೇ ಗುಣಾಧನು ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಳಕ್ಕೆ ಬರ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪಂಚಭಕ್ಷ್ಯ ಪರಮಾನ್ನಗಳೊಂದಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಬಿತಣ್ಣಕ್ಕೇ ವರ್ಷಾಡು ಮಾಡಿದನು. ಕ್ರಮವಾಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹಾಕಿಸಿದನು. ಮೊದಲ ನೆಯ ಮಗನು ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡಣ್ಣನನ್ನೂ, ಅನಂತರ ಎರಡನೆಯವನ್ನೂ ಒಳಗೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅವನು ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು ನೋಡಿ ಅವರಿಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.

“ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರು ದೊಡ್ಡವ ಯಾರು ಚಿಕ್ಕವನೆಂಬ ಕ್ರಮವು ಇವನಿಗೆ ಮೇಲೆ ತಿಳಿಯಲೋ!” ಎಂದು ಇವರು ಬೆರಗಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ, ಗುಣಾಧನು ಹಸೊಂದನೇ ಮಗನು ತಾನು ಕೊಡುತ್ತ, ತನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಂಜುಳಾಂಗನನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡನು.

ತನ್ನ ತಮ್ಮ ಮಂಜುಳಾಂಗನಿಗೆ ಅದ್ವಿತೀಯ ಇದ್ದರಿಂದ ಎಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತಾ, ತನ್ನ ಊಟದ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನೆ ಮರೆತು ಕೋದನು ಗುಣಾಧನು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನಂದ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಬೆರಗು!

“ಮಹಾಪ್ರಭು! ಬೇಗಾಗುತ್ತಲೇ ನಾವು ಹೊರಟು ಹೋಗಬೇಕು. ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಈ ಚಿಕ್ಕವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇರಲಾರನು” ಎಂದರು. ಆ ಅಣ್ಣಂದಿರು, ‘ತಂದೆ’ ಎಂಬ ಮಾತು ಕಿವಿಗೆ

ಜರುಗುತ್ತಿರುವುದು ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ತೋರಿತು. ಅದ್ವಾ. ಅವರೂ ಅಗಲೋಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವಾಗ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದ ತಮ್ಮನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಡವೆ? ಮುಂದೆಯೂ ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಬೇಡವೆ? ಇವಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವರೂ ಮಂಜುಳಾಂಗನನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಮೈನಾಕ ದ್ವೀಪಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದದೆ ನಿವೃತ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಬೇಗವೇ ವಾಸನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೀನೆ’ ಎಂದು ನಂಬಿದರು.

ಭವವೀರನು ‘ಸರಿ’ ಎಂದು ಒಪ್ಪಲೇ ಬೇಕಾಯಿತು.

ಮಂಜುಳಾಂಗನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು, ಒಂಭತ್ತು ಮಂದಿ ಅಣ್ಣಂದಿರೂ ಮೈನಾಕ ದ್ವೀಪವನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ಅಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವಾಗ ರುವನೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದ ತಮ್ಮನಿಗೆ

ಬೀಳುತ್ತಲೇ ಗುಣಾಘನಿಗೆ ಕಣ್ಣೀರು ತುಂಬಿ ಬಂತು. "ತಂದೆ ಕೂಡಾ ಇವರೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು!" ಎಂದು ತೋರಿತು.

ಬೆಳಗ್ಗೆಯೇ ಹೊರಡುವಂತೆ ಗುಣಾಘನ ಅನುಜ್ಞೆ ದೊರೆಯಿತು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಅವನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಭಸ್ಮವಾದಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ಗುಣಾಘನು ರಾಜಭಟರನ್ನು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಕರೆದು, "ಇವರ ಹನ್ನೊಂದು ಸಂಚಿಗಳ ಲಿಯೂ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ತುಂಬಿಸಿರಿ. ಅವರು ಕೊಟ್ಟ ಬೆಲೆಯ ಹಣವನ್ನೂ ಅವರಿಗೆ ತೀರಿಸುವಂತೆಯೇ ಅದರೊಳಗಿಡಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ ಮಂಜುಳಾಂಗನು ಮಾಯಸ ಕೂಡಿದ ಬಂಗಾರದ ಲೋಟಿಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಅವನ ಸಂಚಿಯೊಳಗಿಟ್ಟು ಕಟ್ಟಿಬಿಡಿ." ಎಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ಸೇವಕರು ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟರು.

ಆ ಹನ್ನೊಂದು ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು ನಗರವನ್ನು ಬಾಟದರೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಕಲಿಮಂದಿ ರಾಜ ಭಟರು ಕುದುರೆಯ ಸವಾರರಾಗಿ ಬಂದು, ಅವರನ್ನು ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿದರು. "ಎಕೆ? ನಾವೇನು ಮಾಡಿವೆವು? ನಾವು ರಾಜನ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಸಾತ್ರರಾಗಿ ಕೊರಬಿದ್ದೇವಲ್ಲಾ? ಎಂದು ಅವರೆಲ್ಲಾ ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಎತ್ತಿದರು. ರಾಜ ಭಟರು ಅದೊಂದನ್ನೂ ಕಿರಿಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ಕೊಳ್ಳದೆ ಅವರ ಮೂಲೆಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಬಿಚ್ಚಿ ಕೋಳಿ ಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಮಂಜುಳಾಂಗನ ಸಂಚಿಯಿಂದ ಬಂಗಾರದ

ಲೋಟಿಯನ್ನು ಅವರು ತೆಗೆಯುತ್ತಲೇ, ಆ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರಲ್ಲಾ ಭಯಭ್ರಾಂತರಾಗಿ ನಿಂತು ಹೋದರು. ರಾಜಭಟರು ಬಿಡುವರೇ? ಮಂಜುಳಾಂಗನ ಕೈಗೆ ಬೀಡಿ ಹಾಕಿ ಎಳೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿಯೇ ಬಿಟ್ಟರು.

ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ಗುಣಾಘನನ್ನು ಆ ಗುಲಾಮ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ಹೀಗೆಯೇ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ನೆನೆ ಯುತ್ತಾ ಅವರೆಲ್ಲಾ ಗೋರಬ್ಬರು. ಅದರಿಂದಾದ ಸಂಸ್ಥಿತ ಬೇರೆ, ಇಂದಿನ ಸಂಸ್ಥಿತ ಬೇರೆ. ಇಂದು ಮಂಜುಳಾಂಗನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಹೋದರೆ ತಂದೆಯ ಗತಿ ಏನು? ಅದರಿಂದ ಅವರೆಲ್ಲಾ ಆ ರಾಜಭಟರ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋಗಿ - "ಪ್ರಭು! ಬಂಗಾರದ ಲೋಟಿ ನಮ್ಮವನ ಸಂಚಿಯಲ್ಲಿ

ಲೋಕೆ ಒಂಕೋ ನಮಗೆ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇವನು ಕಲ್ಯಾಣ ಮಾಡುವವನು. ದಯೆ ಮಾಡಬೇಕು' ಎಂದು ಗುಣಾಧ್ಯನ ಮುಂದೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಅವಕ್ಕೆ ಗುಣಾಧ್ಯನು: "ನೀವೆಲ್ಲಾ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿರುಗಿ ಹೋದಿರಿ. ಕಲ್ಯಾಣ ಕಲ್ಪಿಸ ಮಾಡುವವನೇ ತಿರುಗಿ ಹೋದನು. ಅವನೊಬ್ಬನನ್ನು ತಿರುಗಿಸಲಾಗುವುದು. ನೀವೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಿ" ಎಂದನು.

"ಪ್ರಭೋ! ನಾವು ಕತ್ತುಮಂದಿ ಬೇಕಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ಗಾಢ ಸ್ವಪ್ನವಾಗಿ ಇದ್ದಿರಬೇಕು. ಉಳಿದವರೊಬ್ಬರೇ. ಮಂಜುಳಾಂಗನನ್ನು ಕಾಣದೆ ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಬದುಕಲಾರದು. ಅವನನ್ನು ಸಾಕ ತಂದೆಯ ಮುಖವೋಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಮೊದಲೇ ನಾವು ತಂದೆಗೆ ದ್ರೋಹ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಮಂಜುಳಾಂಗನನ್ನು ಮಂಜುಳಾಂಗನನ್ನೇರಬೇಕು ಇಟ್ಟಿರಬೇಕು. ಅವನು ನಮ್ಮೊಂದಿಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವರು ಎದುರಿಸಬೇಕು. ಸಾಯುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ಮೃಗಗಳು! ಪಾಪಿಗಳು! ನಿಮ್ಮಿಷ್ಟಬಂದುಕೆ

ನಮ್ಮನ್ನು ತಿಕ್ಷಿಸಿರಿ! ಮಂಜುಳಾಂಗನು ನಿರವರಾಧಿ. ಅವನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಿಟ್ಟು, ಎದುರಿಸಲಾಗುವುದು. ತಾವು ಮಾಡಿದ ಪಾಪ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಕೊಂಡರು.

ಗುಣಾಧ್ಯನ ಕೃಪೆಯ ಕವಿತು. ಕನ್ನೇರು ಸುರಿಯಿತು. 'ಹೋಗಿರಿ' ಎಂದು ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದನು. ಅವರಿಗೆ ಒಂದೂ ತಿಳಿಯದೆಯಿತು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗುಣಾಧ್ಯನು ಇನ್ನು ಶಾಕುಲಾರವೆ "ತನೂ ಮಂಜುಳಾ! ಮುರ್ದಾ ಮಂಜುಳಾಂಗನನ್ನು ಅಲಿಂಗಿಸಿಕೊಂಡನು. ಈಗ ಮಂಜುಳಾಂಗನಿಗೂ ಅಣ್ಣನ ಗುರುತು ಹತ್ತಿತು. ಉಳಿದವರೂ ಗುರುತುಹಿಡಿದು ಅಶ್ಚರ್ಯಹೋದರು.

ಗುಣಾಧ್ಯನು ಅಗ್ನಿಂದಿರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವರಿಸಿ, ತಂದೆಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಅಟ್ಟಿಗೇ ಬರಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ಗುಣಾಧ್ಯನಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಸುಖ ಪಡುವಂತಾಯಿತು. ಮೊತ್ತಮೊದಲು ಗುಣಾಧ್ಯನಿಗೆ ಬಂದ ಸ್ವಪ್ನವು, ಓಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ವಿಸ್ಮಯಹೊಂದುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಯಿತು.

ಸಾಲ ತೀರಿತು

ಕೊಳೂರಿನಲ್ಲಿ ರಾಮಭಂಡಾರಿ ಎಂಬ ಸಾವು ಕಂಠನೂ ಭೂಪತಿ ಎಂಬ ಒಕ್ಕಲಿಗನೂ ತುಂಬಾ ಪರಿಚಯವಾಗಿದ್ದರು. ಒಂದಾನೊಂದು ದಿವಸ ಭೂಪತಿ ಸಾವಕ್ಕಾರನನ್ನು ಕೂತು "ಅತ್ತೀ ಅಗ್ಗಾಯೆ, ಇಸ್ತು! ದುರೂಕಾಯಿ ಕೈಗಡವಾಗಿ ಕೊಡಿ. ನಾಲ್ಕು ದಿನದೊಳಗೆ ಕೊಟ್ಟು ತಿರಿಸುವೆನು" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. "ಸರಿ" ಎಂದು ಸಾವಕ್ಕಾರನು ಕೊಟ್ಟನು. ಭೂಪತಿ ಹೇಳಿದ ಗಡುವು ಹೋಗಿ ನಾಲ್ಕು ದಿನವಲ್ಲಿ, ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳೇ ಸುಡುಹೋದುವು. ಆ ಸಾಲ ತೀರಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಭೂಪತಿ ಸಾವಕ್ಕಾರನನ್ನು ಕಂಡಾಗಲೆಲ್ಲ "ಇಗೋ ಕೊಡುವೆ, ಅಗೋ, ಕೊಡುವೆ" ಎಂದು ಕಾಲ ತಳ್ಳುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದ.

ಒಂದು ದಿನ ಸಾವಕ್ಕಾರನು ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋದನು. ಅಗದಾರಿಯು ಅವನಿಗೆ ತಂತೀ ದೂರವನು ಅರಿತಾಗಿ ಒಂದು ತುತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು "ತುತಿ ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಹೊರಟು ಬರಬೇಕು" ಎಂದು ಕುಂದಾಗ್ಗರನಿಂದ ಅವನ ಬಾಪನಿಂದಲೇ ತುತಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಅದೇ ಸಮ

ಯಕ್ಕೆ ಸಂಭವಾಗಿ ಕುಂದಾಗ್ಗರನಿಗೆ ಹೋಗುವ ಒಂದು ಬಂದಾಯಿತು. ಅದು ತನ್ನವರೆಮತ್ತೆ ಅಂದು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರನ್ನೊಬ್ಬರು ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಾಗ ಮೂಕರನೇ ಸಂಭವಿಸಿತು. "ಸರಿ ಹೊರಬಿಡಬೇಡಿ. ಹೋಗುವುದು ಅತ್ತೆಯ ಮನೆಲೇ ಆದುದರಿಂದ, ಏನೂ ತೊಂದರೆಯಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಕೊಂಡು ರಾಮಭಂಡಾರಿ ಬಸ್ಸು ಹತ್ತಿಬಿಟ್ಟನು.

ಅತ್ತಯಾ! ಆ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಭೂಪತಿ ಕೂಡಾ ಇದ್ದಾನೆ. "ಎತ್ತಕಡೆಗೆತ್ತಕೆಗೆಂದು" ಇಬ್ಬರೂ ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಒಳಕ ಭೂಪತಿ ಯಥಾ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ "ನಿಮ್ಮ ಸಾಲದ ವಿಷಯ ಏನೂ ಭಯಪಡಬೇಡಿ ಸ್ವಾಮಿ, ಬೇಗದಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು. "ಇದ್ದರಿಕಗಲೆ ಕೊಡು ನಾನು ಅಕ್ಕಿ ಕವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಹತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಮಡ್ಡು ತುಂಬಾ ಕಡಮೆಯಾಗಿದೆ" ಎಂದು ರಾಮಭಂಡಾರಿಯಿಂದ. "ಅಯ್ಯೋ! ಏನು ಮಾಡಲಿ" ಎಂದು ಕಾಲಣಿ ಕೂಡಾ ಸದ್ದು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದವಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ!" ಎಂದು ಭೂಪತಿ ಅಣಿ ಮಾಡಿಹೇಳಿದ.

ಬಸ್ಸು ಒಳ್ಳೆ ಜೋರಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಎಕೋ, ಕ್ರೈವರನು ಚಟಕ್ತನೇ ಒಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟನು! ವಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ಮರದ ಕುಂಡೊಂದು ಬಿದ್ದಿತ್ತು.

ಬಸ್ಸು ನಿಲ್ಲುತ್ತಲೇ ಪಕ್ಕದ ಮರಗಳಸುಂದಿ ನಿಂತ ಏದುಮುಂದಿ ಆಯುಧವಾದಗಳು ಓಡಿ ಬಂದು, ಬಸ್ಸನ್ನು ಮುತ್ತಿನಿಂತು — “ನಲ್ಲಿನವ ರೇ ಇರಿ! ಕದಲಿದರೆ ಕೂಗಿದರೆ ನಿನ್ನೋಲೆ ಹಾರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟೀನು! ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಿಬ್ಬೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ಹಣವನ್ನೂ ಬಂಗಾರ ಗಳನ್ನೂ ದೆಗೆದಿತ್ತ ಕೂಡಿ!” ಎಂದು ಜೋರು ಮಾಡಿದರು.

ಎಲ್ಲರೂ ಹೆದರಿ ತಂತಮ್ಮ ಪರ್ಸುಗಳನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ತೆಗೆದರು. ಅವರೊಳಗೆ ತೀವ್ರ ನಿರ್ವಿಚಾರವಾಗಿದ್ದವನು ರಾಮಭಂಡಾರಿ ಯೊಬ್ಬನೇ. ಬಸ್ಸು ಚಾರ್ಜ್ ಕೊಟ್ಟಾಗಿತ್ತು. ಇನ್ನು ಮಿಕ್ಕ ಚಿಲ್ಲರೆ ಜೀವಿನಲ್ಲಿರುವವು ಕೇವಲ ಏಳಾಣ! ಅವನು ಆ ಚಿಲ್ಲರೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು, ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ನಿಂತು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ಭೂಪತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ — “ನೀನು ನನ ಗಿಂತಲೂ, ಈ ಬಸ್ಸಿನ ಎಲ್ಲಾ ಜನರಿ

ಗಿಂತಲೂ ಅವಸ್ಥೆವಂತ! ಬಹಳ ಪ್ರಭಾವಂತ. ಕಾಲಾಣೆ ಕೂಡಾ ನಿನ್ನ ಜೋರಿಸಿಲ್ಲ! ಎಂದ.

ಭೂಪತಿ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಜೀವಿ ನಲ್ಲಿ ಏನು ರೂಪಾಯಿಗಳಿದ್ದವು! ಅವನಿಗೇನು ತೋರಿತೋ, ಚಟಕ್ತನೇ ತನ್ನ ಟೊಂಕದ ಗಂಟೆ ನೋಡಗಿನಿಂದ “ಏ ರೂಪಾಯಿಯು ಏ ನೋಟನ್ನು ತೆಗೆದು ಸಾವಕಾರನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೂಟು” “ಲೆಕ್ಕೆ ನೋಡಿಕೋ, ನಮಗ ಕೂಡ ಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಸಾಲ ಇವತ್ತೆತ್ತೈದು ರೂಪಾಯಿ ಕೂಟು ಬಿಟ್ಟಿ. ಸಾಲ ತೀರಿಹೋಯಿತು!” ಎಂದನು. ರಾಮ ಭಂಡಾರಿ ತನ್ನ ಜೀವಿ ನಲ್ಲಿರುವ ಏಳಾಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಆ ಇವತ್ತೆತ್ತೈದು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ, ಕಳ್ಳರು ಬರು ತ್ತಲೇ ಅವರ ಕೈಗಿತ್ತುಬಿಟ್ಟನು.

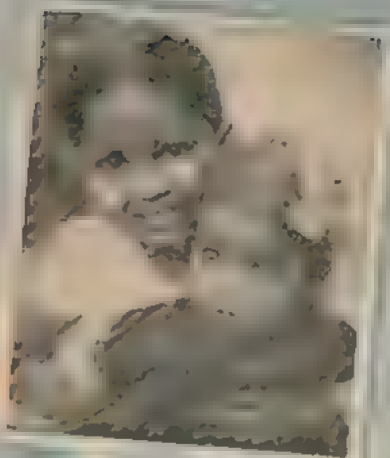
ಕಳ್ಳರು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸುಲಿದಾಯಿತು. ಭೂಪತಿ “ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ದಮ್ಮಿತಿಬಿಲ್ಲ!” ಎಂದನು. ಅವನಿಗೆರಡು ಹೊಡೆದು, ಜೇಬು ಗಳನ್ನು ಪರಿಶೋಧಿಸಿದರು. ರಾಮ ಭಂಡಾರಿ — “ಆಹ! ಸರಿಯಾದ ಸಂಧಿಪಲ್ಲಿ ಸಾಲ ತೀರಿಸಿದ ಸೂಕ್ತಜ್ಞ!” ಎಂದು ಮುಗು ಳ್ಳಗುತ್ತಾ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡನು.

1

2

ಇಂದಿನ ಮಕ್ಕಳು

ಮುಂದಿನ ಜನಾಂಗ

3

4

1. ಚಿ. ವಾಸಾ - ನಂಪತಿ
3. ಚಿ. ಎ. ಡಿ. ಗೋವಿಂದರಾಜ - ಮದ್ರಾಸು

2. ಚಿ. ಹೇಮ, ಸ್ವರ್ಣ - ನಗರ
4. ಚಿ. ಶರತ್ಕುಮಾರ - ವಿಜಯನಗರ

ಯಲಯದೊಳಿ

ಧನಾದಿಗಳು ಮತ್ತೊಂದು ಉಪಾಯ ಮಾಡಿದರು:

ಕೃಷ್ಣ ಸರ್ವಗಳ ಕಡಿತದಿಂದ ಭೀಮನಿಗೆ ಏನೂ ಆಗದೆ, ಅವನು ಸುಖವಾಗಿ ಓದಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ದುರ್ಯೋಧನಾದಿಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂಕಟವಾಯಿತು. ಅಸೂಯೆ ಮೊದಲಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿತು. ದುರ್ಯೋಧನ, ಶಕುನಿ, ಕರ್ಣ ಈ ಮೂವರೂ ಸೇರಿ ಕೊಂಡು ಭೀಮನನ್ನು ಕೇಗೆ ನಾರ ಮಾಡುವುದೆಂದು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಮಂತ್ರಾಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದರು.

ಲಡ್ಡುಗಳೇದರಿ ಭೀಮನಿಗೆ ತುಂಬ ಇಷ್ಟವೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಶಕುನಿಯ ಯೋಚನೆಯಂತೆ ದುರ್ಯೋಧನನು ವಿಷ ಬೆರೆಸಿ ಲಡ್ಡು ಮೊದಲಾದ ಭಕ್ಷ್ಯಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದನು. ಬಳಿಕ ಪಾಂಡವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಗಂಗಾ ತೀರದ ಪ್ರಮಾಣ ಕೋಟೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಆಟದ ವಿರ್ವಾಡು ಮಾಡಿದನು. ಅಡಿದಣೆವಾಗ ಭಕ್ಷ್ಯಗಳನ್ನು ತಿಂದರು. ಭೀಮನು ವಿಷ ಬೆರೆತ ಭಕ್ಷ್ಯಗಳನ್ನೆ ತಿಂದನು. ಏನೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಅವನ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಬೀರ್ಣವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಭೀಮನು ಸುಖವಾಗಿ ನಿದ್ರಿಸಿದನು.

ವಿಷವನ್ನು ಅರಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅವನು ಸುಖವಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ದುರ್ಯೋಧನ

ಗಂಗಾ ನದಿಯೊಳಗೆ ಅನೇಕ ಕೂಲಿಗಳನ್ನು ನೆಟ್ಟು, ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಭೀಮನನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಎತ್ತಿ, ಆ ಕೂಲಿಗಳ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವಂತೆ ನದಿಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿದರು. ಅದರಿಂದ ಪ್ರವಾಹವೇಗವು ಅವನನ್ನು ಕೂಲಿಗೆ ಬೀಳಿಸದೆ ಆಚೆಗೆ ಜಾರಿಸಿತು. ಮುಳುಗುತ್ತಾ ಭೀಮನು ಪಾತಾಳವನ್ನು ಸೇರಿದನು. ಮೈ ತಣ್ಣಗಾದುದರಿಂದ ಎಚ್ಚರಾಯಿತು.

ನಾಗಲೋಕದ ಅಧಿಪತಿಗಳಾದ ಆರ್ಯಕ, ವಾಸುಕಿ ಎಂಬವರು ಭೀಮನನ್ನು ಆದರಿಸಿದರು. ಆರ್ಯಕನಿಗೆ ಭೀಮನು ದೂರದ ಸುಬಂಧಿಕನೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಸಿದ್ಧರಸವನ್ನು ಕುಡಿಯಲಿತ್ತರು. ಅದರಿಂದ ಭೀಮನು ಸಾಸಿರ ಆನೆಯ ಬಲವನ್ನು ಪಡೆದು, ಅವರಿಂದ ಬೀಳ್ಕೊಂಡು ಹೊರಟನು.

ಇತ್ತ ಭೀಮನನ್ನು ಕಾಣದೆ, ಕುಂತಿ, ವಿಧುರ, ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಮೊದಲಾದವರು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಭೀಮನು ಅಪೂರ್ವ ತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದ ಬಂದು, ಅವರಿಗೆ ಮಣೆವನು. ಅವನ ಕತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ವಿಧುರನು "ಓಳ್ಳೆಯದು. ಅವರು ಮಾಡಿದ ಕೆಡಕು ನಮಗೆ ಓಳ್ಳೆಯದಾಗಿದೇ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಈ ಸಮಾಚಾರವು ಸಮ್ಮೊಳಗೇ ಗುಟ್ಟಾಗಿರಲಿ." ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಹಳೆಯ ಬಾದಷಹನಿಗೆ, ಅಕ್ಕಿ ಕವಾಗಿ ಬುಲ್ ಬುಲ್ ಗಾನವು ಕೇಳಲಾರಂಭಿಸಿತು! ಕೂಡಲೇ ಮಲಗಿದ್ದ ಬಾದಷಹನು ಎದ್ದು ಕಿಟಕಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತು ಅದನ್ನು ಅಲಿಸ ತೊಡಗಿದನು. ಅದು ಸಹಜವಾದ ಬುಲ್ ಬುಲಿನ ಹಾಡು. ಯಾಂತ್ರಿಕ ಪಕ್ಷಿಯ ಕೃತ್ರಿಮ ಗಾನವಲ್ಲ.

ಹಾಡುತ್ತಾ ನಿಜ ಬುಲ್ ಬುಲ್ ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಒಳಗೆ ಬಂದು ಯಾಂತ್ರಿಕ ಪಕ್ಷಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಮೇಕುಳಿತು. "ದೇವ ಲೋಕದಿಂದ ಇಳಿದು ಬಂದಿಯಾ ಬುಲ್ ಬುಲ್! ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಸುಸ್ವಾಗತ! ನನ್ನನ್ನು ತಾತ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ನಾನು ಸಾವ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡೆ. ಈಗ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ದಯೆ ಬಂದಿತೆ? ಸಾಯಲಿಕ್ಕಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು ಅಮರ ಗಾನದಿಂದ ಬದುಕಿಸಿದ ಬುಲ್ ಬುಲ್! ಇನ್ನು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲಾರಿಹ.ಪ್ಪೆ?" ಎಂದನು ಬಾದಷಹ. ಹೇಳುತ್ತಾ ಅವನ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ದಳದಳನೆ ನೀರಿಳಿಯಿತು.

ಅಗ ಬುಲ್ ಬುಲ್—"ಪ್ರಭು. ಮೊತ್ತ ಮೊದಲು ನಾನು ನಾಡಿದಾಗ ಹೀಗೆ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರಿಳಿಯಿತು. ಈಗಲೂ ಹಾಗೇ ಇಳಿಯುತ್ತಿದೆ." ಎನ್ನುತ್ತಾ ವನು ಹಾಡಿತು. ಬಾದಷಹನು ಮೌನವಹಿತನು. ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಬೆಳಗಾಗುವಾಗ ಬಾದಷಹನು ತೀರಾ ಅನೋದ್ಯಮವಾಗಿ ಎದ್ದನು. ದೇಹದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಉತ್ಸಾಹವು ಉಂಟಾಗಿತ್ತು.

ಬಿಂಬಾಚಾರ

ನೋಡಿದರೆ ಪರಿಚಾರಕರೂ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ. ಎಲ್ಲರೂ ಹೊಸ ಬಾದಷಹನ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿದ್ದರು. ನಿಜವಾದ ಬುಲ್ ಬುಲ್ ಮಾತ್ರ ವೇ ಅಲ್ಲಿದ್ದು. "ಬುಲ್ ಬುಲ್! ನೀನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರು. ನಾನು ಈ ಯಾಂತ್ರಿಕ ಪಕ್ಷಿಯನ್ನು ಚೂರು ಚೂರು ಮಾಡಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ," ಎಂದು ಕತ್ತಿಯನ್ನೆತ್ತಿದನು. "ಬೇಡ ಪ್ರಭು, ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ನಾನು ಹಾರಿ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಿತು ಬುಲ್ ಬುಲ್. ಬಾದಷಹನು ರಾಂತಾದನು. "ನಾನು ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿದೆಂದು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಬೇಡ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬುಲ್ ಬುಲ್ ಪಕ್ಷಿ ತೋಟದ ಮರಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಹೋಯಿತು.

ಬಾದಷಹನು ರಾಜ ವೇಷವನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಸಭೆಗೆ ಹೋದನು. ಸಾಯಲಿಕ್ಕಿದ್ದ ಬಾದಷಹನು ಅನೋದ್ಯಮವಾಗಿ ಎದ್ದು ಬಂದದ್ದು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯ. ಬಾದಷಹನು ಏನೂ ಕೋಪಿಸದೆ, ಹೊಸ ಬಾದಷಹನನ್ನು ಕೂಡಾ ಕ್ಷಮಿಸಿ, ಎಲ್ಲೋ ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೆ ಸುಖವಾಗಿ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಬುಲ್ ಬುಲ್ ಪಕ್ಷಿಯು ಅಮರ ಗಾನದಿಂದ ಆಗಾಗ ಅವನನ್ನು ಉತ್ಸಾಹ ಪಡಿಸುತ್ತಿತ್ತು. (ಮುಗಿಯಿತು)

ಇಂತ್ರ

ಕೋಲಿನ ಮ್ಯಾಜಿಕ್ಕು

ಹನ್ನೊಂದು ಅಂಗುಲ ಉದ್ದ ಅರ್ಧಅಂಗುಲ ದಪ್ಪ ಇರುವ ಒಂದು ಕೋಲನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಎಂದ್ರಜಾಲಿಕನು ಅದನ್ನು ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೆ ತೋರಿಸಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಾದ ಕೋಲೇ ಆಗಬೇಕೆಂದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಪೆನ್ಸಿಲ್ಲೋ ಲೇಖನಿಯೋ, ಅದಿಕೋಲಿನ ತುಂಡೋ ಎನೂ ಆಗಬಹುದು.

ಆದರೂ ಎಂದ್ರಜಾಲಿಕನ ಆಧಿಕ್ಯತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ, ಅದಕ್ಕೆಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮ್ಯಾಜಿಕ್ಕು ಕೋಲನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಬಳಿಕ ಎಂದ್ರಜಾಲಿಕನು ಮೊದಲನೆಯ ಚಿತ್ರದಂತೆ ಎರಡು ಕೈಯ ಬೆರಳುಗಳೂ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವಂತೆ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಬೇಕು.

ಎಂದ್ರಜಾಲಿಕನ ಎಲ್ಲಾ ಬೆರಳುಗಳೂ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿವೆ. ಅವರಿಗೆ ಒಳಬದಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಮ್ಯಾಜಿಕ್ ಕೋಲು ನಿರಾಧಾರವಾಗಿ ಹೇಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ? ಅದೇ ತಮಾಷೆ. ಇದರ ಗುಟ್ಟು ಕೇಳಿದರೆ ನಗುಬಂದೀತು. ಅಂದರೆ ದೊಡ್ಡಗುಟ್ಟೇ ಇಲ್ಲ. ಬಲುಸುಲಭ.

ಇದುವಾದುವುದು ಎಷ್ಟು ಸುಲಭವಾದರೂ, ಪ್ರೇಕ್ಷಕರು ಮಾತ್ರ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಇದರ ಗುಟ್ಟನ್ನು ಹಿಡಿಯಲಾರರು. ನನ್ನ ಅನುಭವದಿಂದ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಎಂದ್ರಜಾಲಿಗಳಿಗೆಕೂಡಾ ಕೆಲವು ಸುಲಭವಾದ ಸದ್ದತಿಗಳಿವೆ. ಈ

ಜಾಲ

ಗಾರುಡಿಅಂತಹ ಸೌಲಭ್ಯದ ಆಧಾರದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತಿದೆ. ಇಂದ್ರ ಜಾಲವು ಮೇಲೆ ನೋಡಲೆಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರ ವೆನಿಸುವುದೋ ಅವರ ಗುಟ್ಟು ಬಹಳ ಸುಲಭವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ನೋದಲನೇ ಚಿತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಇಂದ್ರಜಾಲಕನ ಕೈಯ ಆಚೀಬದಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಕೋಲು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿ ನಿಂತಿದೆಯಲ್ಲಾ? ಇದು ನಿಜವೋ ಅಲ್ಲ ಕಣ್ಣುಕಟ್ಟೋ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಅಸಂಭವ ವೆನಿಸುವುದನ್ನು ಸಹಜವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವುದೇ ಇಂದ್ರಜಾಲದಲ್ಲಿರುವ ರಹಸ್ಯವಲ್ಲವೇ? ಎರಡನೆ ಚಿತ್ರ ನೋಡಿದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನಗುಬರುತ್ತದೆ.

ಏಕೆಂದರೆ, ಇಂದ್ರಜಾಲಕನು ಒಂದು ಬೆರಳಿನಿಂದ, ಆ ವ್ಯಾಜಿಕ ಕೋಲನ್ನು ಅದುಮಿ ಹಿಡಿದಿರುತ್ತಾನೆ. ಈಗ ನೋಡಿ. ಇದೆಷ್ಟು ಸುಲಭವೋ ಗೊತ್ತಾಯಿತಷ್ಟೆ? ಮಾಡಿ ನೋಡೋಣ!

ಈ ಗಾರುಡಿಯ ವಿಷಯ ಇನ್ನೂ ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಓದುಗರು 'ಚಂದಮಾಮ'ನ ಹೆಸರನ್ನು ಉದಾಹರಿಸಿ ನೇರವಾಗಿ ಪ್ರೊ. ಭಸರಂಗೇ ಬರಮಬೇಕು. ಕಾಗದಗಳನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿಯೇ ಬರೆಯ ಬೇಕೆಂಬುದು ಮುಖ್ಯ.

ವಿಳಾಸ: ಪ್ರೊ. ಭಸರಾ ಎ. ಎ. ಸರ್ಕಾರ, ಮೆಜಿಷಿಯನ್
12/3/A, ಜಮೀರಾಲೇನ್, ಬಾಲಿಗಂಜಾ, ಕಲಕತ್ತಾ - 19

ನ ಗೆ ಹ ನಿ

ಬೀಚರ್. ಅನೆಗಳು ಎಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ?
ಹುಡುಗ:—ಅನೆಗಳು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಾಣಿಗಳಾದ್ದರಿಂದ
ಎದುರು ಬಂದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತವೆ.

* * *

ಡಾಕ್ಟರ್:—ಹೋಗಿ, ನಿನಗೆ ಯಾರನ್ನಾದರೂ
ನೋಡಬೇಕೆಂದಿದೆಯೆ?

ರೋಗಿ:—ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಡಾಕ್ಟರ್ ನನ್ನು ನೋಡ
ಬೇಕೆಂದಿದೆ.

ಬಿ. ಯೋಗೀಶರಾವ್, ಕುಂದಾಪುರ

* * *

ಹಂಕಕ್ಕೆ ದಾಸರು:—ಸುರಾಯ ಸೇವಕನಿಂದ
ಬಂದಾ ...

ಶ್ರೀಶಕ್ತಗಲ್ಲೂಬ್ಬ:—ಓಹೋ; ಸುರಾಯಳ
ಚರಿತೆಯಾ!.....

ಎಚ್. ನರಸಿಂಹಸ್ವಾಮಿ, ಸೊರಬ

ಕಳೆದ ತಿಂಗಳು ಚಂದಮಾಮಾ ೧೨ ನೇ

ವುಟದ ಚಿತ್ರಗಳ ತಪ್ಪುಗಳು

1. ಹತ್ತಿಗೆ ಮುಂದೆ ಕಾಣಿಸಿದ್ದು, ಬಂದಿಸ
ಕಾಲು ಮುಂದೂ ಇರಬೇಕು.
2. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಕುತ್ತಿಗೆ ಇರಬೇಕು.
3. ದಾರದ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಸೆ ಸೆ ಹುಡುಗನು
ದಾಟಿ ಬಂದಿರಬೇಕು.
4. ಮನುಷ್ಯನು ಬಂದಿ ನೋಡುವು ಬಾರ್ಡ್
ಮಾತ್ರ ಕಾಣಬೇಕು.
5. ಸೀಕರದ ಬಾಯಿನಿಂದ ಹೊಡೆ ಪೂ ಕಿರಬೇಕು.
6. ಕುರ್ಚಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಕಾಲುಗಳಿರಬೇಕು.
7. ಅನೇಕ 'ಗಡ್ಡೆ'ಯೊಟ್ಟು ಕೊರಗುವಲ್ಲಿ ನೇಪಾಡ
ಬೇಕು.
8. ದೇಶಿಗೆ ಪುತ್ರ್ ಗೊಟ್ಟಿದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿರಬೇಕು.
9. ಗಾಳಿಬೀಸುವ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಮಳೆಯೂ ಬರಬೇಕು.

ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ

ಜನವರಿ ಫೋಟೋಗಳ ಫಲಿತಾಂಶ

ಜನವರಿ ತಿಂಗಳ ಚಂದಮಾಮದಲ್ಲಿ ಪಕ್ಕಟಿ
ಸುವ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ನಮಗೆ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆ
ಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮವಾಗಿರುವ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಶೀರ್ಷಿಕೆ
ಗಳಿಗೆ ಬಹುಮಾನವೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಶೀರ್ಷಿಕೆ:

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ:

ಪಸುಳಿಗಳು

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ:

ಪಸುಳಿಗಳ ಪರಿವಾರಗಳು

ಕಳಿಸಿದವರು:

ಪಿ. ಕೆ. ರಮಾನಂದ, ಉಡುಪಿ

ಬಹುಮಾನಪಡೆದ ಈ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು, ಕಳು
ಹಿಸಿದವರ ಹೆಸರಿನೊಂದಿಗೆ, ಜನವರಿ
ಚಂದಮಾಮದಲ್ಲಿ ಪಕ್ಕಟಿಸುತ್ತೇನೆ. ಬಹುಮಾ
ನದ ಮೊಬಲಗು ರೂ. 10/-ನ್ನು ಜನವರಿ
ಸಂಚಿಕೆ ಹೊರಟ ಕೂಡಲೇ ಕಳುಹಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

★

ಫಿಬ್ರವರಿ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ

ಪಕ್ಕಟಿಸುವ ಫೋಟೋಗಳ ಮಾದರಿಯನ್ನು
ವಿವರಗಳೊಂದಿಗೆ ವಕ್ರದ ವುಟದಲ್ಲಿ ನೋಡಿ.

ಮುಖ್ಯ ಸೂಚನೆ:

ನೀವು ಕಳುಹಿಸುವ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಡ್
ನಕ್ಷೆಯೇ ಬರೆದುಕಳಿಸಬೇಕು. ಕೆಲವರು
ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಬರೆದು ಕವರಿನಲ್ಲಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾರೆ.
ಇಂತಹವುಗಳು ಸಂಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ

ಫೆಬ್ರವರಿ 1953

::

ಬಹುಮಾನ 10/- ರೂ.

ಫೆಬ್ರವರಿ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಫೋಟೋಗಳು ಮೇರೆ ಕಾಡಿಸಿರುತ್ತವೆ
ಇವುಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಒಂದು ಜತೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಬೇಕು.

1. ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಫೋಟೋವಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂ
ತಿರಬೇಕು.
2. ಮುಖ್ಯವಾದ ಒಂದು ಮಾತಾಗಲೀ, ಎರಡು
ಮೂರು ಶಬ್ದಗಳ ಒಂದು ವಾಕ್ಯವಾಗಲೀ
ಇರಬಹುದು.
3. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮೊದಲನೆಯ ಫೋಟೋವಿಗೂ
ಎರಡನೆಯ ಫೋಟೋವಿಗೂ, ಒಂದಕ್ಕೊಂದು
ಸಂಬಂಧಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಮಾತುಗಳ ವಾಕ್ಯ
ಗಳಾಗಿರಬೇಕು.
4. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದು ಜತೆ ವಾಕ್ಯಗಳ
ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕಳಿಸಕೂಡದು.
5. ಒಂದು ಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ನೀವು ಕಳುಹಿಸುವ
ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳೂ, ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು, ವಿಳಾಸಗಳೂ
ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರಬೇಕು.
6. ಡಿಸೆಂಬರ್ 10-ನೇ ತಾರೀಖಿನೊಳಗೆ ವಾಕ್ಯ
ಗಳು ನಮಗೆ ಬಂದು ಸೇರಬೇಕು. ಅನಂತರ
ಬಂದುವುಗಳಿಗೆ ಗಮನಕೊಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.
7. ನಮಗೆ ಸೇರಿದ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಅತ್ಯುತ್ತಮ
ವಾದ ಒಂದು ಜತೆಗೆ (ಅಂದರೆ ಎರಡು
ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಿಗೂ ಸೇರಿ) ರೂ. 10/-
ಬಹುಮಾನವಾಗಿ ಕೊಡಲ್ಪಡುವುದು.
8. ಶೀರ್ಷಿಕೆ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಬೇಕಾದ
ವಿಳಾಸ:

: ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :

ಚಂದನಾಮ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್ಸ್ ನಡವಳಿನಿ ಫೋಸ್ಫ :: ಮದರಾಸು - 26.

ವಿಜಯ

ರವರ ಚಿತ್ರಗಳು

ವಿನೋದಕ್ಕೆ
ವಿಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ
ಸಾಟಿಯಿಲ್ಲದವು

VIJAYA PRODUCTIONS LTD.

Lessees of Vauhini Studios

MADRAS - 26

ಬಹುಮಾನ
ಶಿಕ್ಷಣ ಶಿಕ್ಷಕ

ಕಲಿಯುವನು

ಅಭಿಷೇಕರು:
ಕೆ. ಎಚ್. ದೇವಪಾಂಡೆ, ಧಾರವಾಡ

